

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

GOSPA SVETA

PO MARIJI K JEZUŠU

1929

MAREC

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Zobni atelje

Doi. Logatec

Albina Forster

Odrpto od 8—12 in od 2—5

Ob nedeljah in praznikih zaprto

PRODAJALNA K. T. D.

(K. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

priporoča svojo bogato zalogo krasnih niklastih **stenskih križev**, kakor tudi namiznih, lepe raznovrsne dragocene **rožne vence**, nanizane na zlato in srebrno verižico, zelo primerni za darila. Na razpolago so tudi **biser-ni rožni venci**, črni koksasti, leseni navadni in razni barvani za otroke. V zalogi so tudi vsi molitveniki.

Išče se

OSKRBNICA

vile v Kamniku. Starost od 40 let naprej. Po možnosti kuharica, ki je vajena gospodinjstva in dela na vrtu. Vila je zasedena le poleti. Najraje kakšna penzionirana kuharica ali bivša gospodinja v župniških. Ponudbe na upravo lista pod št. 443.

**Zobni atelje
PAVLE KOCJANČIČ**

Ljubljana, Dunajska cesta 29
Odrpto od 9—12 in od 2—6
Ob nedeljah in praznikih zaprto

DOPISL.

Bučka. Če pišem o verski obnovi v naši župniji, storim to radi tega, da bi imel nekoliko zadoščenja naš dušni voditelj, ki se toliko trudi, da bi se župnija docela prerodila; drugič pa zato, ker se od nas v »Bogoljubu« nihče ne oglasi. Omenjam sledeče vesele dogodke: Presv. Srcu Jezusovemu se je doslej posvetilo 50 družin; kolikor je članov v vseh družinah, toliko je tudi udov apostolstva molitve. — Tretji red sv. Frančiška je ustanovljen, in šteje 70 udov. — Nekako pred letom so imela vsa dekleta duhovne vaje. Potekle so še dosti dobro. Takrat je sprejela Marija v svoje varstvo 28 kandidatinj. Pogled na Marijino četo, ki šteje čez 80 članic, je bil ganljiv, vsa slovesnost presrečno lepa. Zeleti bi bilo, da bi bilo med nekaterimi članicami več odločnosti in poguma. Neumljivo je, kako so nekatere plahe kakor zajčice! Ali ni častno, če se mladenka, zdrava in poštena, postavi s svetinjo, ki je znak, da je izvoljenka Marijina! Za ljudi, ki jih svetinja Marijina bode v oči, imejte samo prezir, drugega ne zaslužijo! — »Bogoljuba« je bilo v l. l. samo 16 izvodov; zdaj upam, jih bo dokaj več.

Mirna peč. Lani je obhajal domači župnik, svetnik Zore 20 letnico delovanja v župniji in hkrati 30 letnico mašništva. Mar. družba je ob jubileju poklonila nov misale (mašno knjigo). Preselil se je voditelj kongregacije, Anton Ravnikar, na novo ustanovljeno duhovnijo Grosuplje. Z veliko skrbjo se je prizadeval za razširjanje dobrega časopisja ter vnel tudi članice Mar. družbe za to apostolsko delo. Kljub slabim razmeram smo ostali na isti višini kakor prejšnje leto vsaj pri »Bogoljubu« in »Domoljubu«. — V župniji imamo zdaj lepo ubrano zvonjenje štirih zvonov, ki so v ponos in veselje vse soseske.

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Vsaj letno enkrat bi se rada tudi tukajšnja dekliška družba oglasila v svojem glasilu. Mala je farica in malo nas je, pa se hočemo vsaj me postaviti in dokazati, da je veliko apostolskega duha v družbi. Da so vsi dobri listi kakor gosta mreža razpredeni po celi fari, je zasluga Marijine družbe. Lanskoletna statistika izkazuje, da je prišel približno na vsako četrto osebo po en dober list. — V družbi je veselo in živahno, da se čutimo kakor v domači družini. Imamo redne mesečne, polnoštevilno obiskane družbene shode.

Zadnji razveseljivi porast družbe za 12 članic na praznik Brezmadežne je zopet pokazal, da še vlada dober duh med dekleti, ki žele hoditi po potu lepega, poštenega življenja. Kolikor najbolj možno, pa se hočemo letos približati geslu: Vsaka družbenka naj ima družbeno glasilo! Z ljubim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija!

RAZNO.

»Sveta čistost«. Opozarjamo še enkrat na to novo knjižico, ki jo je oskrbelo »Društvo slovenskih katehetov« z namenom, da bi imeli vsi učitelji krščanskega nauka pri roki primerno navodilo, kako mladini razlagati šesto zapoved v raznih starostnih skupinah. Vzgajati za sv. čistost pa morajo tudi starši, predstojniki, oskrbniki otrok; vsem tem naj bo priporočena zgoraj navedena knjižica, ki ima poleg tega tudi splošno razpravo o pomenu in vrednosti najlepše kreposti. Naroča se pri Ničmanu v Ljubljani. Stane 5 Din in poštino.

Koledar: Ave Maria, za navadno leto 1929., 16. letnik. Vsi, ki se zanimljejo za naše rojake v Ameriki, ali imajo ondi svojce, ali pa so si ondi sami kruh služili, bodo našli mnogo zanimivih podatkov, slik, spisov v koledarju »Ave Maria«. Založilo ga je uredništvo lista »Ave Maria« v Lemontu, Amerika.

Igrača — pa ni igrača. Da spraviš več življenja in vneme za verske vaje v šolsko kongregacijo, se poslužuj malega pripomočka, ki ga nudi prodajalna K. T. D. (preje Ničman) v Ljubljani: Prvi pripomoček je skupina raznobarnih lističev (v obliki nekdanjih »Spomin pridnosti«), ki imajo natisnjene vsakovrstne nauke in izreke iz sv. pisma ter vzdihne z odpustki. Pri sestanku (ali pa v šoli) se listki razdele. Kar kdo dobi ali potegne, to (vaja na lističu) izvršuje do druge razdelitve. Pri drugem sestanku se namreč lističi vrnejo, zmešajo in zopet razdele.

Drugi pripomoček. Za postni čas, za maj, junij ali za advent dobe otroci večje liste, ki imajo v navpični vrsti natisnjenih 14 verskih vaj (moitve in druge pobožnosti); v vodoravni vrsti je pa pri vsaki verski vaji 31 predalčkov, za vsak dan v mesecu. Kar stori lastnik tega lističa čez dan dobrega, zabeleži zvečer s črtico v predalčkih. (100 listov stane 15 Din.)

Naše želje glede Mohorjeve družbe.

Morebiti si opazil, da se v zadnjih letih Mohorjeva družba razmeroma bolj trudi, da bi se razširila do poslednje hiše, nego se je doslej. Zakaj to? En razlog je seveda že to, da more družba izdajati po pet knjig na leto za neznatno ceno 20 Din samo, če šteje zelo mnogo udov. Drug razlog je pa tale: Mohorjeva družba želi postati glasilo vsega slovenskega naroda, na katero naj bi bil naročen vsak Slovenec brez ozira na to, kje prebiva. Tako glasilo je potrebno vsakemu narodu, ki se hoče čutiti kot ena celota. Naša želja je, da postane Mohorjeva knjiga tako priljubljena slehernemu Slovencu, da jo bo vzel s seboj tudi, če se izseli. Danes n. pr. vidimo, kako izgubljajo Slovenci in Slovenke v Zagrebu in drugod na jugu in vzhodu naše države stik z domovino. Mnogi komaj znajo še slovenski govoriti, ko pridejo domov. Naša želja pa je, da naj bi vezala vse Slovence po svetu brez ozira na to, kje prebivajo, Mohorjeva knjiga, in naj bi ustvarjala med njimi enotnost slovenskega in krščanskega mišljenja. Če prideš v katerikoli kraj, ti mora povedati Koledar Mohorjeve družbe, koliko je tam Slovencev.

PRODAJALNA K. T. D. (H. NIČMAN) v Ljubljani, Kopitarjeva ulica 2 priporoča naslednje knjige lastne založbe:

Dr. Opeka: Brez vere	Din	Broš.	Vez.
Za resnico	"	10—	20—
O dveh grehah	"	12—	22—
Začetek in konec	"	16—	26—
Velika skrivnost	"	18—	28—
O ljubezni	"	16—	26—
Kam greš	"	10—	20—
Vstajenje duše	"	28—	38—
Mesto na gori	"	18—	28—
Zgodbe o človeku	"	28—	38—
Žena s solncem	"	18—	28—
Božji dnevi	"	42—	54—
Večna knjiga	"	16—	26—
Memento homo	"	22—	32—
Studenci žive vode	"	32—	42—
Odrešenje	"	12—	22—
A. Čadež: Most v življenje	"	16—	—
J. Volc: Otroci, poglavje o vzgoji	"	25—	35—
S. Sardenko: Dekliške pesmi	"	18—	—
Krištof Šmid: Roza Jelodvorska	"	7—	—
Priredili ljublj. bogoslovci: Življenje sv. Gabrijela	"	10—	—
J. Volc: Roka božja	"	10—	—
L. Turšič: Zgubljeni raj	"	10—	—
J. Samec: Za naše male	"	8—	—
Dr. Ahčin: Skrivn. Mar. življ.	"	36—	—
»Najlepši pozdrav...« »Šmar-nice« l. 1929.	"	16—	—

Molitveniki:

	Din	R. obr.	Zl. obr.
A. Čadež: Svetilnik na morju življenja. (Vzgojna navodila in molitvenik)	15—	20—	—
Družbenik Marijin	16—	22—	—
Častimo sv. Jožefa	8—	—	—
Dušni vodnik (z vel. črkami)	26—	36—	—
Jezus na križu	18—	25—	—
Razlaga sv. maše	35—	—	—
Sveta čistost. (Kateheze.) Novo	5—	—	—

Vse knjige se dobe tudi v finejši opremi.

Bogata zaloga raznih devocionalij, kakor: križev, svečnikov, kropivčkov, svetinj, rožnih vencev itd. Kipi (od 20 do 150 cm) Srca Jezusovega, Marijini, sv. Terezije, sv. Antona itd. Slike za okvir za prvo sv. obhajilo in najrazličnejše podobice.

Vse potrebščine za Marijine družbe.

»Vrtec« in »Angelček«. Neprestano priporočamo: zdaj to, zdaj ono književno novost, seveda samo take stvari, ki jih prištevamo med dobre in zanesljive. Potrebno je, da opozarjamo na pošteno in koristno čtivo, ko vidimo, kako hlada danes zlasti mladi svet po tem, kar mika in draži, kar zbujajo nevarne nagone, ne zmenč se, kako kvarne in pogubne posledice ima tak »šund«. Ker se grdi »šund« tako širi, so stopili na noge proti tej nevarnosti celo take osebnosti, ki poprej niso bile kdovekaj občutljive. — Pri teh pojavih, ki so dokaj žalostni, si ne moremo kaj, da ne bi ponovno opozorili na naša docela zanesljiva in zares vzgojna mladinska lista »Vrtec« in »Angelček«. Kjer so v družini še nedorasli otroci, preskrbite, če le morete, ta dva lista, ki izhajata med šolskim letom mesečno. Vzgoja je danes tako otežena, da si morajo starši nujno iskati pomočnikov in sredstev. Ta dva lista bosta v tem oziru gotovo v oporo vsem, ki iščejo pomoči. Na naročilno dopisnico napravi naslov: Uprava »Vrtca« in »Angelčka« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za marec 1929.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. očeta: Delo in molitev, da nas Bog obvaruje brezverskega komunizma.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta:

Misijonarji v najtežjih misijonih.

Mesečni zavetnik: Sv. Benedikt (21.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
*1 2	Petek Sobota	Albin š. Simplicij p.	Zedoščenje presv. Srcu Slomškov proces	Šmarjeta Sv. Trojica	Buče Polje
*3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	3. post. Kunigunda Kazimir s. Friderik s. Perpetua in Fel. m. Tomaž Ak. c. uč. Janez od Boga s. Frančiška Rim.	Posvetitev družin Velikonočne spovedi Narodni mir Katoliški izobraženci Katoliške visoke šole Skrb za bolnike Odstranitev slabih knjig	Št. Jošt Krško Toplice Št. Jurij p. K. Trnovo sam. Kand., hiraln. Javorje	Zagorje Prevorje Hoče Cirkovce Črna gora
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	4. post. 40 muč. Sofronij š. Oregor Vel. p. c. Teodora Matilda kr. Klemen Hofb. s. Agapit š.	Ljudski misijoni Dom duhovnih vaj Mehika in Rusija Vdove in sirote Svetost zakona Katoliški dijaki Širjenje dobrih listov	Ledine Osilnica Sv. Gregor Sv. Križ n. J. Sp. Log Kočevje sam. Novo mesto	Črna gora Št. Janž n. D. p. Sv. Lovr. D. p. Sivnica "
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	5. p. (tiha) Jedert Ciril Jer. š. Sv. Jožef ž. D. M. Fellks in lov. m. Benedikt op. Marija 7 žal. Viktorin šk.	Skrb za sv. čistost Misijoni med pogani Delavske družine Zakrknjeni grešniki Zedinjenje Vzhoda Češčenje žal. M. B. Srečna izbira stanu	Vel. Poljane Stari trg p. L. Ljublj. Jožefin. Suhor Stranje Stična Kresnice	Fram "Prevalje Braslovče " "Vransko
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	6. post. (cvetno) Oznan. Dev. Mar. Emanuel m. Janez Dam. c. uč. Vel. četrtek Vel. petek Vel. sobota	Katoliška akcija Marijine družbe Duhovniški poklici Redovniški poklici Pogosto sv. obhajilo Ljubezen do Križanega Obisk božjega groba	Tržič Ljublj. franč. Vel. Dolina Št. Rupert Leskovec Ljublj. salez. Hinje	Vransko Sv. Pavel p. P. " Sv. Martin P. Sv. Jurij v. T. "
31	Nedelja	Velika noč	Zmaga sv. Cerkve	Velesovo	Št. Andraž p. V

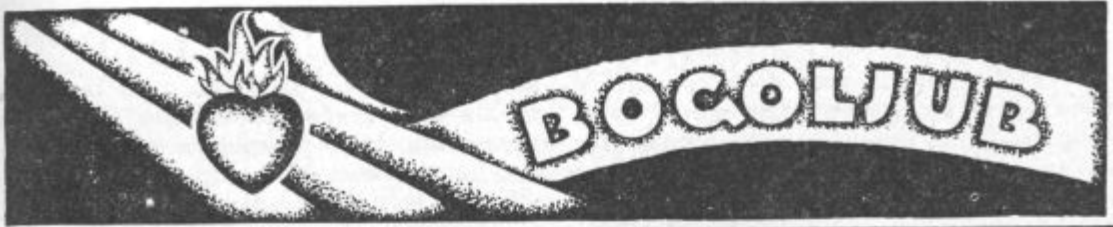
ZAHVALE.

K. š., Semič, se zahv. Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Tereziji Det. J. za uslišanje. — Neka mati se zahv. sv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, sv. Antonu in dušam v v. za uslišano prošnjo. — M. Rizmal se zahv. presv. Srcu J. in sv. Jožefu za ozdravljenje brez operacije. — Marija Kolenc, št. R. na D., se zahv. Mariji Bezmadežni, sv. Mali Cvetki, sv. Neži in sv. Roku za čudovito uslišanje, ko je odgovarjala vsa človeška pomoč. — K. Č. (Celje) se srčno zahv. Mariji, sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za hitro pomoč v hudi stiski. — M. G., Ihan, se zahv. Materi božji, presv. Srcu, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu P. in št. škofu Slomšku za uslišanje v več zadevah. — Viktor Murko (Maribor) se zahv. Materi božji za pomoč. — Gdč. Jos. Grom se zahv. presv. Srcu Jezusovemu in sv. Tereziji D. J. za očividno pomoč v duševnih zadevah. — M. Š. se zahv. presv. Srcu J., Mariji Pom. na Rakovniku, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in Don Bosku za zdravje in za druge milosti. — Zahvaljujem se

sv. Antonu Pušč. in št. škofu Slomšku za srečno prestano operacijo in za dobljeno stanov. F. T.

PROŠNJE.

Št. Gr. se priporoča molitvi »Bogoljuboviha« bralcev, priprošnji Marije, Matere dobr. sv., sveti Mali Cvetki ter presv. Srcu J. za milost pravega poklica. — Mar. družbenka se priporoča dobrim ljudem v molitev za zdravje oči. — M. O. se priporoča Mariji, sv. Antonu in dušam v v. za popolno zdravje. — Mar. družbenica se priporoča Mariji Pom., sv. Mali Cvetki in sv. Jožefu za vredno prejetanje sv. zakramentov in za milost pravega poklica. — F. D. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf., št. papežu Piju X., št. gr. Ledohovski in Ani Mariji Taiği, da bi dosegla svoj namen. — Marijina družbenka se priporoča Mariji Pom. na Rakovniku, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J., sv. Antonu, št. škofu Slomšku, da bi bila njena prošnja uslišana. — M. S. se prip. sv. Antonu, št. Slomšku, sv. Mali Cvetki, sv. Kozmu in Damijanu za ozdravljenjše pri živini.

*Gospa Sveta.**Vitezi h Kraljici.*

Čez Podkoren —
sem priromal do Celovca.
»Dobro jutro:
dobri bratje, Korotanci!«
Čuj, odzdrave:
čez goro kot glasna godba.
To je mili zvon od cerkve
svetega Modesta.
Kajtimar je knez ga prosil:
»Pridi k nam, postavi:
vero, cerkev in Devico.«
In Modest je storil.
Zvon, govóri!
»Dar sem bornih in bogatih
in v Celovcu
me je vlil Matija Landsmann.
Sto in dvajset
dva manj težkih stotov tehtam.
Dvajset konj je vleklo močnih
ure tri na vlačih
iz Celovca me do cerkve.
Stadion je škof me krstil
na ime: Marija.«
Tam na griču:
Glejte prestol Gosposvetski!
Nanj je sedel
kmet vojvodski v Blažji vasi,
preden kneza,
novega je nanj umestil:
»Ali si ti zvest prijatelj
naše domovine?
Ali prost si v svojem srcu
in tlačan nikomur?
Ali boš nam branil vero,
vdove in sirote?«

Danes glejte:
na prestolu Sveto Ženo;
pod nogami
spremenljivi mesec sije;
v sveti službi
angelov ji osem služi.
In s pogledom materinskim
kam Devica gleda?
Ne v nebo in ne na zemljo,
ne po ljudskih trumah.
Koga išče? Tebe, tega,
vsakega posebe.
Vitez Ingo,
vojvoda in knez koroški,
dal je svatbo
kmetom ob posodah zlatih;
ob lončenih
plemičem je dal gostijo.
Vitezi so svete vere
videli razliko
in odliko. Šli so vase:
»Krst in križ sprejmimo!«
Vojvoda je verne dvignil
v plemski stan krščanstva.
Kakor Ingo
v davnih časih, Gospa Sveta
danes vabi
viteze pred prestol zlati;
preden sprejme,
vsakega posebe vpraša:
»Ali si ti zvest prijatelj
večne domovine?
Ali prost si v svojem srcu
in tlačan nikomur?
Ali boš mi branil vero,
vdove in sirote?«

Silvin Sardenko.

Obnovitev cerkvene države.

Vesela novica gre širom sveta: V Rimu se je doseglo soglasje glede vprašanja cerkvene države. Po 60 letnem presledku je katoliška Cerkev zopet dobila v last četudi le majhno ozemlje in tako je vrhovni poglavar svete Cerkve obenem tudi kralj, ne več vatikanski samotar. Od leta 1870. dalje je bilo petero papežev (Pij IX., Leon XIII., Pij X., Benedikt XV. in Pij XI.), ki po izvolitvi niso nikdar prestopili vatikanskega praga. Zdaj je zadeva srečno rešena. 11. februar je znamenit zgodovinski dan, ki se ga morajo veseliti vsi zvesti katoličani. V čem je glavni pomen tega dogodka? Ne gre tu za svetno oblast, marveč za to, da more sv. Cerkev neodvisno od vseh vplivov svetnih vladarstev vršiti božje zvanje in poslanstvo nad narodi širnega sveta.

Zlatomašniški jubilej sedanjega papeža je torej okronan z velevažnim uspehom, ki ga tako urno še nismo pričakovali.

Spomenica zgodovinskega sporazuma je bila podpisana 11. febr., na sopraznik Lurske Matere božje, na dan pred sedmo obletnico kronanja sedanjega papeža Pija XI. K svečanemu podpisu pogodbe so bili povabljeni poleg kardinalskega zbora zastopniki inozemskih držav ter višji zastopniki italijanske vlade. Obnovljena cerkvena država, ki sega v dolžino samo do 5 km, se imenuje »Vatikansko mesto«. Meje so začrtane na zemljevidu, ki je priložen spomenici.

Papež bo sedaj od časa do časa zapustil Vatikan in se bo mogel osebno udeležiti večjih cerkvenih svečanosti tudi izven

Rima. Govori se, da ga bo prva taka pot peljala na slovečo goro Monte Cassino v Kampaniji, kjer praznujejo letos redovniki-benediktinci 1400 letni jubilej ustanovitve sloveče postojanke.

Svetovno časopisje beleži ugodno rešitev rimskega vprašanja kot znamenito zgodovinsko dejstvo, ki bo pač tudi Italiji priborilo mnogo simpatij. Odlični vladarji in državniki pošiljajo čestitke v Rim. — Pariški nadškof in kardinal Dubois, ki se je udeležil pogajanj med *Vatikanom in italijansko vlado, je ob povratku v Pariz izjavil časnikarjem: »Izvršili smo velike stvari. Imamo velikega papeža... Obnovitev cerkvene države je dogodek, ki je velik iz stališča cerkvene in občne zgodovine in katoličanstva.«

Početkom maja, ko bo otvorena nova zbornica, bo italijanski kralj izdal razglas na narod. Zbornica bo pa pogodbo odobrila.

Hkrati z vpostavitvijo cerkvene države je sklenjena z italijansko državo tudi notranja pogodba (konkordat), ki ureja cerkveno-pravne odnose med sveto stolico in italijansko vlado. Konkordat je za Cerkev jako ugoden. Vlada se je zavezala, da bo preprečevala vse, kar je v nasprotju s svetostjo Rima kot škofovskega sedeža papeževega in kot središča sveta katol. Cerkve. Cerkevni prazniki se priznajo. Urejeno je dušno pastirstvo pri vojaštvu, urejeno tudi imenovanje škofov; verski pouk, ki je dobro leto že vpeljan v osn. šolah, se razširi tudi na srednje šole.

Spravna pogodba znači novo dobo za vso Cerkev, pa tudi za Italijo.

Frošnja.

Gregor Mali.

*Mojo dušo mrak ogrinja,
krivda, greh srce teži,
daj, o Mati milostljiva,
milost zopet mi prižgi!*

*Dan življenja se nagiba,
hitro v večnost čas beži.
Ne pozabi me, Marija,
daj, nebesa mi odpri!*

*K svojemu me Sinu vodi,
prosi, naj mi odpusti;
varuj me in z mano hodi,
ko sovražnik mi grozi!*

Mož žuljavih rok in znojnega čela.

Dr. Fr. Jaklič.

Vse, kar nam je neposredno znanega o sv. Jožefu, pove sv. pismo v nekaj stavkih, pa še tam mu ne pripisuje vzvišenih zamaknjenj in čudežev, niti ne izrednega mrtvičenja samega sebe. Ko je živel, so ga poznali le najožji rojaki; ni umrl občudovan, kot umirajo po navadi veliki svetniki; na njegov grob niso romali in njegovih zemskih ostankov niso slovesno dvignili ter prenesli v zlato rakev. Ljudje namreč občudujejo in proslavljajo le to, kar je izrednega, na zunaj blestečega, zato pa je njih sodba po večini nepravilna in krivična, da pravi Sv. Duh v stari zavezi: »Proklet, kdor zaupa v človeka!« Človeštvo ni znalo zaslutiti veličine preprostega, molčečega galilejskega rokodelca; tudi o njem so dolga stoletja veljale besede: »Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti?« Bog sam, vsevedni preiskovalec src in njih neskončno pravični ocenjevalec ga je proslavil: iz nezmotljivo proglašanih resnic o osebi in o delu včlovečenega Boga je padla luč najprej na Marijo ter pokazala njeno vzvišenost, potem pa še na sv. Jožefa. Skromno je stal nazareški tesar dolga stoletja kar v ozadju, dokler ga ni sam Sv. Duh prikazal v vseh njegovih nenavadnih odlikah duha in srca.

Pozdravljen torej, ti prelepi vzor delavcev in vseh mož, ti učitelj družinskega življenja, ti cvet kreposti, v katerega se je razcvela preprosta vsakdanjost!

*

Svetnik dela in vzornik vseh delovnih stanov je sv. Jožef. Celo življenje je moral trdo delati, ves pripada delu, in sicer naporemu, težkemu ročnemu delu, ki je še danes tako malo v čisljih, da se mu odtegne vsak, kdor se mu le more, in bi nazareški rokodelca po devetnajstih sto letih prav tako težko našel prenočišča, če bi s svojo zaročenko potrkal na vrata, kot ga ni našel v Davidovem mestu. Včasih ga res vidimo na slikah v lepi obleki z mehkiimi gubami in so njegovi lasje z brado vred lepo urejeni kot pri kakem trgovcu iz Aleksandrije. Pa vse to je le izraz spoštovanja slikarjev in vernih množic, ne pa verno prikazanje resničnosti. Jožefovo življenje je bilo življenje resnega, marljivega rokodelca; blagostanja in udobnosti ni poznal, tudi na svoje kraljevske prednike ni mislil. Saj še lilije po navadi ne utegne na slikah držati v hrapavih rokah,

v katerih so ali sekira ali žaga ali železni kotomer, ali sta pa obe zaposleni s skrbno ljubečim pestovanjem deteta Jezusa: poleg njega stoji, zapličena v vitko posodico. Nobena slika pa ne more izraziti ozračja njegove delavnice, ki je bilo prežeto od slanelega potu, od vonja po smoli brun in desk ter od ostrega duha mizarskega kleja. Še na grlico, ki se mu je spoštljivo priklanjala ter mu je ljubeče grulila, po večini ni utegnil paziti. In ta enoličnost dela je bila raztegnjena čez celo njegovo življenje.

Ko ga torej Cerkev slavi, proslavlja z njim in v njem tudi delo. Brez dela, in sicer brez resnega, utrudljivega dela, najsi bo že te ali one vrste, bi bilo naše življenje še vse težje in neznosnejše, saj pravijo, da je za kaznjenca najhujša kazen, če mu odvzamejo sploh vsako delo ter ga prepustijo mučenju njegovih misli in želj. Delo nam neprestano vrača ravnovesje po udarcih usode. Ob delu, pa naj bo tudi telesno, ročno delo, imamo neprestano pobudo za duhovne vrednote in za rast ter krepitev čednosti. Z delom postanemo na neki način deležni same stvarilne moči in dejavnosti božje.

Sv. Jožef je bil pa pri vsem svojem delavskem uboštvu vever in vesel. Opravljal je stanovsko delo iz ljubezni do dela samega, pa iz ljubezni do Boga, do svoje družinice in do drugih ljudi. Kako toplo torej govori ta svetopisemski delavec onim milijonom svojih stanovskih tovarišev, ki s sovraštvom v mrkih očeh in na temnem čelu ter s pohlepom na stisnjenih, kamenitih ustnicah preklinjajo svoj delavski stan ali pa vsaj vidijo v delu le sredstvo pri lovu za udobnostjo in dobičkom, pri tem pa hrepeneče prežijo na čas, ko bodo mogli tudi oni uživati, kot vidijo sedaj uživati višje sloje, delati krivico, kot jo tudi sami večkrat občutijo, in zlorabljeni druge stanove, kot so tudi sedaj sami često zlorabljeni. Ne, krivica se ne poravnava s krivico, Jožef iz Nazareta se je ravnal po vse drugačnih, bolj plemenitih, božjih načelih. In on je dolga, dolga leta živel in delal pred Jezusom, kot živi kerub pred trikrat svetim Bogom. Njegova načela so torej edino pravilna, potrjena od samega božjega Sina, ki se je tudi dolga leta po njih ravnal. Sv. Cerkev pripravlja za mesec majnik nov praznik, praznik Kristusa Delavca. Kako bodo s tem praznikom počeščeni delavski sloji! Kako pa bo

počeščen tudi sv. Jožef, ker je bil on tisti srečni mojster, v čigar delavnici je pela žaga in sekira včlovečenega Boga.

*

Sv. Jožef je potem tudi zgled družinskega življenja. Le par misli poudarim tu.

Kdo bi si mislil, da je ta tesar tako nežno čuteč ter naravnost kraljevsko velikodušen in plemenit do svoje družice Marije! Ko se je nekaj mesecev po Gabrielovem oznanjenju in po včlovečenju božje Besede, o čemer mu pa njegova zaročenka v svoji rahločutnosti in v slepem zaupanju na Boga ni ničesar povedala, z bolestjo ozrl nanjo, mu ni vstal gnev užaljenosti v duši in tudi ni hotel iskati zadoščenja pri javni oblasti; nameraval je tiho razdreti zaroko ter rajši sam izgubiti dobro ime, kot pa, da bi padla na Marijo senca zle sumnje. Kako viteško je ravnal! Vreden potomec svojih kraljevskih dedov je.

In še vse več. Njegova vsakdanja preproščina pač ničesar ne izdaja o onem tajnem dogovoru z zaročenko, za Jude še toliko bolj nenavadnem in težkem, ker so hoteli vsaj v svojih potomcih biti deležni sreče mesijanskih časov, — o dogovoru namreč, da bo njuna hišica do njune smrti napolnjena z vonjem deviških lilij. Verno je hranil to tajno pred javnostjo in jo je nesel s seboj v grob, da so Nazarečani govorili o Jezusu: »Ali ni to tesarjev sin?«

Kako nekaj čudovitega je pač devištvo! Povsod tam, kjer se v nadnaravnem redu kaj velikega, izrednega izvrši, povsod mora biti zraven sv. čistost, devištvo. Saj je bil tudi Sin človekov tako rekoč cvet in sad najpopolnejšega devištva. Kjerkoli Bog zagleda devištvo, pozabi na nizkost naše telesne, zemeljske narave. Naj slovenskim poročencem vsaj ob tej misli zapoje ptičica svoj spev: »Zakon, zakon, ti si svet!« ko vidijo v nazareški hiši še nezizmerno višji vzor.

Vzor je sv. Jožef našim družinam tudi v vseh njihovih zadregah in težavah, ker so tudi njega pogosto obiskovale in skrbele. Ne zaradi njega samega mu je bilo težko, ampak ker je tako nežno in prisrčno ljubil Jezusa in Marijo ter bi jima bil rad nudil kaj boljšega, a ni mogel. Pa je vse prenašal tiho in brez godrnjanja, trdno zaupajoč v božjo skrb in previdnost, ki res nikoli ne zapusti onih, ki se ji zapajoče izročajo, kot tudi sv. Jožefa ni zapustila, marveč se mu je naposled le vse srečno izteklo.

Vzor je pa krščanskim družinam tudi v tihi sreči. Ko si je po utrudljivem delu obrisal potno čelo, ni odšel v gostišče ali v šumno družino; vedel je namreč, da je tiha domača sreča v krogu družinice le najlepša sreča in da je njeno veselje le najstanovitnejše. Rad se je tudi ob urah in dneh oddiha mudil pri svoji ljubi deviški družici ter se je z njo vred veselil Jezusa, ki je kot dete spaval v zibelki, od Jožefa ljubeče izdelani, v plenica, od njega zasluženih in kupljenih ter od Marije sešitih, ali pa ko je k njima zastavljal svoje prve korake, čebllajoč z njima v prvih besedah. Tešila sta se z dečkom Jezusom, ko se ju je ljubeče oklepal in ko je prijemal za prva dela. Neizrekljivo srečen je bil Jožef, ko si je mladenič Jezus kot njegov najvzornejši vajenec in pomočnik po napornem tesarskem delu tudi sam otrl potne lase ter je ljubeče prisedel k Mariji in k njemu v spoštljivo ljubeč razgovor. In ko sta sedla oba tesarja k mizi, je bila njuna jed sicer preprosta in večkrat tudi borna, toda vseeno nad vse dobra, ko sta se zavedala, da jima jo je oskrbel dobri nebeški Oče in jima jo je pripravila Marija.

Mi Slovenci večinoma vse premalo cenimo in poudarjamo tiho, prisrčno veselje, ki vlada v krogu domače družine. Otroci so često vse premalo zaupni in nežno čuteči do staršev, starši pa preveč tuji, zaprti do otrok. Ob smrti se sicer javi vsa ljubezen, a kaj, ko je tedaj že prepozno. Ne poklanjamo le mrtvim svojih šopkov, žive ljubimo in jim pokažimo ob vsaki priliki, kakšna čustva imamo v srcu do njih. Še bolj kulturnim narodom so družinske vezi vse bolj vidne, srca vse bolj odprta, čustva vse bolj vidna.

*

Cel mesec marec nas nazareški tesar še prav posebno ljubeče gleda izpred svoje stružnice in od svojega tesarskega urodja. Po stenah njegove delavnice so zapisani prelepi naslovi, vzeti iz njegovih litanij, v katerih je njegova varovanka sv. Cerkev izrazila njegovo zlato, svetniško srce. »Pojdite k sv. Jožefu!« nas vabi.

Da, le pojdimo in le hodimo k njemu po pouk in po pomoč, saj je ta mož žuljavih rok in znojnega čela tako dobrega srca, nas tako dobro razume v vseh zadevah in je njegova priprošnja tako uspešna.

Zenin božje Porodnice in rednik Sina božjega, zgled delavcev in kras domačega življenja, varuh devic in tolažnik siromašnih, — prosi za nas!

Spoved.

Dr. Jakob Žagar.

»To je zakrament, da je veselje,« se je že naprej veselil kaplan Janez, »seveda ne za tiste mehkužne stvari, ki bi se radi samo hvalili in si zakrivali oči pred svojimi napakami. Ne za te, ampak za take, ki hočejo biti junaki, ki se imajo na v-ajetih in so sami nase hudí, da so še tako nepopolni. Pa si mislijo: »Le počakaj, ti pritlikavec v meni, jaz te bom že naslikal, kakršen si.«

»Napake priznati, je znamenje zdrava,« je dejal stari Seneka. O, če bi vedel za božjo ustanovo sv. spovedi, to bi mu prav hodilo.

Spoved je zdravilo samoljublju, protitež napuhu, vzgoja značaja, šola poboljšanja ter zakladnica srčnega miru in moči.

Tako je mislil v prvem navdušenju kaplan Janez in spomnil se je čistiljivega patra Hurterja v Inomostu, kako je spovedoval svoje fante bogoslovce, ki so tako radi prihajali k njemu. Prihajali pa so k spovedi kar v njegovo sobo in ko so se na klečalniku obtoževali svojih grehov, jim je večkrat budil vest patrov očetovski glas: »A tak si bil?, a tak si bil?« in včasih je patrov »a tak si bil« še spremljal sunek v rebra, za kar pa pater ni nič vedel. »Da, tak sem bil in sedaj se hočem z božjo pomočjo dvigniti.« Tak je bil nezpozabni p. Hurter in nihče mu ni zameril, da sta se spovedančeva vest in njegova beseda tako ujemali. To pa vendar kaže, da je za sv. spoved treba nekoliko poguma in nekoliko odločne volje.

Nato pa je mislil gospod Janez na blagoslov, ki ga širi ta zakrament po zemlji in kar svetlo mu je postalo pri srcu.

Ali naj mislim na blagoslov te ustanove na naše občestveno (socialno) življenje? — V Ljubljani je živel protestantski mož, ki je dejal svoji katoliški ženi: »Najrajši te imam, ko prideš od sv. spovedi in sv. obhajila, takrat vem, da si tako dobra in čista.«

Naravnost daleč naokoli pa se je bahal neki protestantski mož v Ameriki. Sam se ni nič spoznal na sv. spoved in spovednico. Dejal pa je: »Imeti katoliško ženo, dá veliko dela. Vsakih 14 dni sem jo moral peljati zelo daleč, ne na sprehod, ampak v cerkev. In dvakrat na leto sem jo moral peljati že zjutraj na vsežgodaj. V cerkvi je šla v neko omaro, kjer so čakali tudi drugi... A te težave so se mi vedno

izplačale: kako je bila potem ljubezniva, skrbna in vesela gospodinja.

V Angersu na Francoskem je dobil marca meseca 1911 ubožnejši mož svojih 1300 ukradenih frankov nazaj. Kdo mu jih je dal? Tat? Vse poizvedovanje za njim je bilo brezuspešno. Nekega dne pa prinese ukradeni denar neki duhovnik nazaj in pravi: »To je vaš denar, ohranite si ga.« Drugega ne reče nič in odide.

Pa to so malenkosti v primeri z dušnim blagoslovom, ki ga škropi ta blaženi zakrament v razbolela človeška srca. Greh boli kakor rana in tisti je največji človeški dobitnik, ki sme v božji moči reči: »Pojdi v miru, odpuščeni so ti tvoji grehi.«

Neki možak na vasi je dejal: »Dve stvari sta najhujši na svetu: dolg in pa greh.« Nato je pa še pridejal: »Ja, ti morda že ne veš, jaz pa vem. Hujši izmed obeh pa je dolg.« — In na vprašanje zakaj, je rekel: »Greha se v spovedi lahko hitro iznebiš, dolg pa te mori kot v kleščah. Jaz že vem, ker sem veliko skusil.« Bila je doživeta modrost preprostega moža iz vasi.

In kdo še ni sam skusil? Že Platon pravi v svoji »Republiki«: »Ko človek čuti, da se mu bliža konec, se zbudi v njem strah in skrb, ki ga prej ni poznal. V strahu in skrbi preiskuje tedaj, če ni storil proti komu krivice. Kdor najde v svojem življenju mnogo pregreškov, ga kot otroka vedno strašijo sanje in se v temnem pričakovanju bliža koncu.« Platon je čutil samo pekočo rano vesti, ni pa še čul blagovesti: »Komur boste grehe odpustili, so odpuščeni, komur jih boste zadržali, so zadržani.« Mi pa jo poznamo.

Neki francoski častnik — o njem piše Millot — je nekaj dni sem opazoval nekaj čuden nemir svojega sina. In kot dober krščanski mož, ki zna svojega sina vzgajati iz katoliške globine (in ne melje samo praznih fraz), ga je poklical k sebi ter mu dejal: »Dragi moj sin, poznam stiske tvojega srca. Z naravnimi močmi ne boš zmagal. Ko sem bil sam v svoji notranjosti tako razburkan, sem imel eno gotovo sredstvo, a tudi le eno: Odprl sem svoje srce svojemu spovedniku in nato sem šel pobožno k sv. obhajilu. In v trenutku mi je bilo srce sveže in jasno.« In očetova beseda je naraščala v odločnost; slovesno je zatrdil svojemu sinu: »Sin moj, brez tega bi jaz, tvoj oče, danes ne bil to, kar

sem. Hotel sem ti povedati.« Tako proslavljajo blagoslov sv. spovedi in slavospevi še ne utihnejo.

Nad to božjo ustanovo, dano ljudem, strmi učeni Leibnitz: »Častljiv in moder spovednik je neprecenljivo orodje božje za zveličanje duš. Njegov nasvet vodi, razsvetljuje, razganja dvome in dviga potrtega duha. Kaka sreča je imeti prijatelja; in še takega, ki je dolžan — po dolžnosti, ki jo nalagata vera in zakrament, dolžan, — biti zvest prijatelj.«

Neki visok francoski častnik je dejal po sv. spovedi patru Britaine-u: »Francoski kralj z vsem svojim bogastvom ne more biti tako srečen, kakor sem jaz danes. Še nikdar v življenju nisem občutil toliko sladkega miru kot sedaj.« O če bi mogle govoriti spovednice. To bi bila zgodovina. Zgodovina o tistem oceanu solz, ki so tekle od samega veselja. Kako je dejal tisti modri mož? »Najhujše na svetu je greh in dolg. Dolg pa je hujši...« A glej. Greh je tudi dolg. Strašen, večnosten dolg. Odpusti pa se le na enem kraju. O trikrat blaženi tisti kraj.

*

Ravno se je kaplan Janez tako ogreval, ko začuje v veži korake. »Hola, stavi, da je to moj fant, kaplan iz R. Kar noter, ti meščan ti.« — »Pa spet nekaj s peresom mažeš. Kje le najdeš čas?« — In ne da bi čakal odgovora, je nadaljeval:

»Najprej vzemi štolo, jaz pa bom tjale pokleknil.«

Prišel je k spovedi kakor po navadi s popoldanskim vlakom. Po sv. spovedi je šel molče v cerkev, da se je zahvalil in opravil naloženo pokoro. Nato pa se je vrnil.

»O čem pa pišeš?« je spraševal.

»O spovedi.«

»Napiši kaj koristnega za naše ljudi.

Povej, da je za dobro spoved potrebnih pet stvari. — Silno dobro delo bi storil našim ljudem, če bi jim dopovedal, kaj je smrtni greh in kaj ni. Smrtni greh ni kmalu. Majhna laž, kletvina, majhno opraviljanje še ni smrtni greh. A marsikje je smrtni greh, ko nekateri nočejo nič slišati in hočejo kar molče mimo. Dr. Rožman ima v svojem molitveniku »Besede življenja« zelo koristno zapisano v močnejšem tisku: Ali sem grešil proti svetosti, proti namenu zakona? Enako: Ali sem bral brez potrebe veri sovražne spise in časnike? Ravno tako: Ali sem pri smrtnih grehih navedel tudi število, kolikor sem se ga mogel spominjati? Ali sem se svojih grehov, posebno pa vseh smrtnih, resnično kesal? Ali sem sklenil, da vsaj smrtnih grehov ne bom več storil? Če ni kesanja ali če ni trdnega sklepa, spovednik ne bo smel dati sv. odveze, in če jo bo po nevednosti dal, ne bo veljavna. Spovedenec bo varal le samega sebe, Boga ne.

Stvar s sv. spovedjo je silno važna in prav ganilo me je zadnjič opozorilo duhovnikom, ki sem ga bral v Deharbe-u. Pravi: »Modro in previdno vprašaj mašnik spovedanca, če ima še kaj na vesti iz prejšnjega grešnega življenja. O kolike rane boš često našel! Kolike krivice! In če ne bi modro ravnal s temi ubogimi, jih bodo obdržali do smrti in z njimi bodo spali v prahu groba. O koliko si jim koristil, če si jim zlomil ta prestrašni molk, koliko tolažbo si jim skazal, kakšen zadržek zveličanja odvalil. Blagor ti moj sin, če boš tako storil.«

Smrt sv. Jožefa.

Kr. Cuderman.

Sveti Jožef ni imel lahkega življenja na zemlji. Stopati je moral po trudnih stezah revščine. Dvojno breme je slonelo na njegovih zvestih ramah: peza dela in breme velike odgovornosti. A smrt njegova je bila lahka in ljubka. Pa še ni noben človek tako lepo umrl kot sveti Jožef!

Bila je tiha, sveta smrt. V popolni skritosti, brez vsega razburjenja. Sveto pismo nič ne govori o njej. Pripoveduje nam o Jožefovih skrbih in težavah, o nje-

govji zvesti ljubezni in trdni veri. Konec njegovega življenja pa molče preide. Naenkrat ni več za mizo dobrega hišnega očeta. Delavnica, kjer je sukal pridne roke, je prazna. Čitamo, kako je nastopil Jezus javno življenje, in da je bila njegova mati navzoča, ko je storil prvi čudež v Kani, a svetega Jožefa manjka. On je že v zboru davnih očakov. Čisto tiho je položil svojo trudno glavo, sklenil zveste delavne roke, zaprl pobožne oči in potolažen

izročil svojo dušo v božje roke. Zavesa skrivnosti visi nad njegovim umiranjem, a vsaj malce jo skušajmo odkriti.

Ne vemo, kako je bilo z njim. Ali ga je bolezen položila, ali je na bolniški postelji veliko trpel. Ne vemo, kdaj je umrl. Ali podnevi, ali v tihi noči, v cvetočem poletju, ali v mrzli zimi. A to nima niti posebnega pomena. Toda nad eno stvarjo ne moremo dvomiti. Jezus in Marija gotovo stojita ob Jožefovi postelji. Sin božji ga podpira ob zglavju in mu zatisne oči. Marija, njegova zvesta, drži v svojih najčistejših, blagoslovljenih rokah Jožefove, od dela trde, mrzle roke. Najsvetejše besede ljubezni in najmočnejše besede tolažbe sijajo v njegovo zadnjo uro. O blažena smrt! To komaj še moremo imenovati umiranje. To je veselo vstajenje iz temne doline v svetle višave. Če je starček Simeon govoril: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika po svoji besedi v miru; zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje« (Lk 2, 29), s kolikim zaupanjem je šele Jožef nastopil zadnjo pot! Dolga leta je prebival z Gospodom pod skupno streho. Posvetil mu je vse svoje življenje.

Sprejel je njegov najbogatejši blagoslov. Morda bi Jožef še rad videl z lastnimi očmi veliko delo odrešenja, ki ga je pričakoval v zvesti veri! Vedel je, da ni več daleč ura sprave, ki bo odprla nebesa. Če je bilo mnogim svetnikom v poslednji uri dopuščeno posebno razodetje, kdo ve, kakšno luč razodetja in tolažbe je Gospod Jezus vžgal Jožefu sredi smrtne sence. Povprašal je sveti Jožef komaj kaj, in zahteval ni ničesar. V življenju ni poizvedoval in nikoli tirjal. Vselej se je le tiho vdal. Njegova vera, ki se je tolikrat izkazala za brezmejno, je bila tudi brez izrednih razodetij močna in silna. Navzočnost Jezusova in Marijina, njiju pomoč ob zadnji uri mu je bila gotovo zadostna. Saj je to tako neskončna milost, da nam drhti srce hrepenjenja, ko se domislimo nanjo. Ah, kdo bi mogel tako umirati, v rokah Jezusovih in Marijinih, pod Njegovim varstvom in z Njeno priprošnjo! O sveti Jožef, ti srečni mož! Lepo je bilo tvoje življenje kljub trpljenju in pomanjkanju. A smrt tvoja je še tisočkrat lepša nego tvoje življenje! Ti ljubi zavetnik, spomni se nas, kadar bo naša urica bila!

Ljubimo domačo župno cerkev.

I. M.

Ze ob nastopu svoje škofovske službe (l. 1846.) —, pa tudi v poznejših svojih pastirskih listih — je škof Slomšek pisal svojim vernikom sledeče:

»Najljubša naj vam bo domača župna cerkev! Ni prav brez dovoljenja ali pravega vzroka župno cerkev opuščati in v tuje cerkve k službi božji hoditi. Ovce, ki prerade okrog letajo in se svoje črede ne držijo, se lahko izgubijo. Zato sv. Cerkev škofom in župnikom veleva ljudi opominjati, naj se v svoji domači cerkvi pridno shajajo, da slišijo sveto mašo in božjo besedo; ker v domači cerkvi domači pastir za svoje ovčice nekrvavo daritev opravlja in bodo nekdaž za nje odgovor dajali. Najslabše pa se služba božja obhaja ob cerkvovanju, kadar ljudje poleti vsako nedeljo k drugi cerkvi letajo, predpoldnem malo molijo, popoldne se pa po krčmah potikajo in nespodobno vedejo...«

Kaj bi pa škof Slomšek, če bi živel, zapisal šele danes, ko je toliko izletov, toliko prireditev, toliko preseljevanja ljudi; ko opazamo zlasti po mestih — manjših in velikih —, da bi bila obhajilna miza

v župnih cerkvah — pa tudi cerkev sama tako pri dopoldanski kakor popoldanski službi božji — malone prazna in to celo v največje praznike, ko bi tuji župljani iz okolice ne prihajali, in ko bi posebej ne bilo nekaj dobrih deklet, ki so prišle z dežele v mesto služiti.

Pa je res obžalovanja vredno, da imajo mnogi farani zlasti po mestih in ljudje iz najbližje okolice mest tako malo smisla za župno pripadnost! Kvečemu kadar je krst, poroka, pogreb ali sicer kak vpis ali izpisek potreben, tedaj poiščejo svojega župnika; drugače pa se ne zmenijo ne za pobožnosti, ki so v župni cerkvi, ne za njene potrebe. Prav posebno brezbriznost kažejo v tem oziru posebej premnoge delavske in uradniške družine.

Kaj čudnega, če ljudje, ko odidejo v tujino, tonejo v morju verskega indiferentizma in v valovih novodobnega brezverstva. Tujci so bili v domačem kraju župni cerkvi —, in tujci so postali v tujini vsaki cerkvi. Niso živeli s cerkvenim letom v domači župniji, niso prispevali za njene potrebe, niso občutili blagodejne lepote

prazničnih dni, niso zajeli verskih resnic v celoti, in niso imeli svojega župnika za duhovnega očeta; — zato tem manj pogrešajo farne pripadnosti v tujini, in tako tavajo ob nedeljah in praznikih po tujih mestih kot izgubljene ovce brez pastirja.

Kolika škoda torej za tiste, ki gredo v tujino, pa se niso privadili domači župni cerkvi; škoda pa tudi onim, ki ostanejo doma. Ali ne vedo, koliko važnost polaga sv. Cerkev na župnijske zveze? Župnije so one cerkvene zveze, po katerih je sv. Cerkev v najožjem stiku z verniki. Župnije in župniki so imeli vršiti visoko nalogo v kulturnem razvoju človeštva skozi vsa stoletja in jo imajo vršiti še danes.

Po cerkvenih predpisih je župnik pravna oseba, ki v določenem okraju pod vodstvom škofa opravlja dušno pastirstvo. Kot takim so po cerkvenem zakoniku pridržane župnikom v župniji sledeča verska opravila: Svečani krst, donos sv. popotnice bolnikom, oklic mašnih posvečenj in porok, podeljevanje zakonskega blagoslova, redni pogrebi, javni obhodi izven cerkve in izvestna druga blagoslovljenja (vođe, ognja itd.). Župnik mora stalno bivati v župnišču poleg svoje cerkve. Pri vsaki preko sedem dni trajajoči odsotnosti mora skrbeti župnik za namestnika, ki ga škof potrdi. A tudi pri krajši odsotnosti mora biti za nujne potrebe župljanov poskrbljeno.

Vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik (četudi je odpravljen) morajo župniki darovati sv. mašo prav za svoje župljane. Župnik mora opravljati božjo službo, deliti vernikom sv. zakramente, mora spo-

znovati svoje ovčice in blodne modro svariti, uboge in usmiljenja vredne očetovsko ljubiti, največjo pozornost pa posvečati katoliški vzgoji mladine. Nuditi mora bolnikom vso pomoč. Vestno mora tudi voditi predpisane knjige in sicer krstno, birmo, poročno in knjigo mrtvih. A po možnosti naj osnuje vsak tudi knjigo, v kateri so vpisane vse posamezne družine itd.

Glej! Že iz teh predpisov ti je jasno, koliko važnost polaga sv. Cerkev na župno cerkev in na župnika, ki je tvoj duhovni oče in redni dušni pastir. Le v župni cerkvi si moreš prisvojiti celoten seznam verskih resnic, ker je vsak župnik v vesti dolžan v gotovi dobi let po gotovem načrtu razložiti župljanom vse verske resnice. Le v župni cerkvi slišiš vsak teden sproti potrebno oznanilo godov, pobožnosti in prireditev, da moreš živeti v duhu sv. Cerkve. V župni cerkvi se najlepše pokaže skupna javna služba božja, ko vsa župnija: otroci in starši, bogati in revni, mladi in stari, visoki in nizki prisostvujejo skupni daritvi skupnega očeta — župnika. Pri župni cerkvi je vpisano tvoje ime in predime tvojih prednikov, v župni cerkvi redno prejemamo prvo sv. obhajilo in spoved, v župni cerkvi si se za večno sklenil s svojo ženo, v bližini župne cerkve — na farnem pokopališču — boš kmalu dobil kotiček in tam spijo tudi tvoji dragi rajni, ki so s tolikimi žrtvami in s toliko vnemo prispevali za vzdrževanje župne cerkve.

Po vsem tem se ne bomo čudili, da Cerkev res želi, naj bi verniki v polni meri vpoštevali svojo župno cerkev.

(Konec prihodnjšč.)

Katoliški možje, mladeniči — v Marijino družbo!¹

A. Č.

Kaj hoče možka Marijina družba?

Gojiti hoče iskreno, pravo in dejansko ljubezen do Marije med katoliškimi možskimi ter jim tako pripomoči

1. da bi se verstveno poglobili;
2. da bi vestno spolnjevali stanovske dolžnosti;
3. da bi postali apostoli v družini, v cerkvi, v državi.

»Kdor je tako srečen, da je katoličan, naj bo cel katoličan, ali pa tega lepega imena vreden ni.«

¹ Oklic, ki so ga dobili v roke vsi možje in mladeniči zahodne Nemčije.

Kaj ti koristi kongregacija?

Kongregacija ti nudi največjo brambo v življenju, najobilnejše milosti za živahno katoliško življenje, najslajšo tolažbo ob smrti; vztrajnost v bojih, dobroto odločnega, neustrašenega nastopa; odkrito, zvesto prijateljstvo. Z njo mi je hkrati došlo vse dobro. (Sv. Alfonz Lig.)

Ko so slavnega učenjaka (Justa Lipsija) vprašali: »Katero dejanje vašega življenja vas zdaj ob ločitvi s tega sveta najbolj tolaži in veseli?« je odgovoril:

»To, da sem se bil odločil za sprejem v kongregacijo preblazene Device.«

Kje se udeležuje Marijina družba?

Na verstvenem, dobrodušnem in prosvetnem polju, samo ne na političnem, ali zgolj gospodarskem polju. »Kjer je Marijina družba, tam je katoliško življenje.« — V velikih trgovskih središčih je dobro znano, da ni bilo nikdar lepšega reda, večjega miru, nikdar večje poštenosti v trgovskem obratu, nikdar manj ponarejanja blaga in manj trgovskih polomov, kot za časa, ko so obstojale Marijine družbe za trgovce.»

Kdo je v Marijini družbi?

Papeži in svetniki (Karel Boromejski, Francišek Sal.), umetniki (A. van Dyk), pesniki (Calderon), skratka: možje duha, možje dela, možje vseh stanov in poklicev.

klica, tudi če je že vpisan v drugih poštenih društvih. »Vsa društva potrebujejo duhovnega kvasu Marijine družbe.«

»Pa nimam časa!«

Čas za delo, čas za zabavo, zakaj pa ne časa za zveličavni posel? — Čas za telesno skrb, zakaj ne časa za dušo? — Čas za časno, zakaj ne časa za večno? — Če na tisoče in tisoče trgovcev, rokodelcev, obrtnikov, učenjakov, družinskih očetov dobi čas, zakaj pa ti ne? Bog, Gospod časa, bo vsako uro, ki jo preživiš v veseli, navdušeni, najodličnejši službi Božja in preblazene Device, stotero poplačal in blagoslovil. Samo resno poskusi, pa se boš prepričal, da se čas dobi.

Fra Filippo Lippi.

London, Nation Galerie.

Oznanjenje Matere božje.

Kakšni so pa stroški?

»V Marijini družbi ostane glava vedra, srce zadovoljno in nasičeno s plemenitimi užitki — in denarnica se ne izprazni« (Pr. Mehler).

Kolikokrat moram zraven priti?

Kolikokrat ti služba in čas dopuščata. Kdor ni zaposlen, pride k vsakemu shodu — že iz navdušenja. Kdor je službeno zadržan, kadar mu čas dopušča. Mesečno enkrat vsakdo lahko pride; samo kdor iz zanikarnosti ne pride, ni vreden, da je kongreganist.

Kdo more biti sprejet?

Vsak, ki je na dobrem glasu, oženjen ali neozženjen, tega ali onega stanu in po-

»Ne pustim se vezati!«

Če si človek, si vezan na vest; če si katoličan, si vezan na božjo zapoved; če si v službi, si vezan na odredbe službodajalca. Ni ga človeka, ki bi ne bil vezan. Kot kongreganist nisi nič bolj vezan kot katoličan. Kajti v kongregaciji te nič ne veže pod grehom. Vse obveznosti so prostovoljne. Dobra volja premagaja pač vse težkoče.

Torej pogum, krščanski možje in mladeniči.

Strnite vrste v Marijini družbi. Kongregacija ima na svoji zastavi zapisana docela moderna pravila. Čisto krščanstvo hoče, ne lažipobožnega! Odločno delavnost

hoče, ne površnosti. »Ni večjega veselja za mislečega duha, kot znebiti se starih predsodkov.«

Naj bi mnogo mladih mož hrepenelo po tem veselju. Katoliška Cerkev in kato-

liška stvar bi s tem sila veliko pridobila. — Samo taki vihajo nosove nad kongregacijo, ki nimajo pojma o njenem delu in uredbi.

Priglasite se!

Par sličic.

Janez Langerholz.

»Ah! To ni vse skupaj nič!« se je jezil na pustni ponedeljek Matajev Matic.

»Kaj se jeziš?«

»Saj veš, kako je bilo včeraj pri Bolantiničku. Pustna nedelja — veselica — bal — deklet pa nič. To!«

»Saj so bile.«

»Bile? Same izgube, same večje. Kje pa so bile Jeromove, Korenove, kje je bila Pohlinova, kje...«

»Pusti jih no v miru! Ali so to dekleta? Družbarice so, same družbarice. Se pogledam jih ne. To so mile Jere, ki poznajo ata in mamu, pa cerkev in gospoda. Mm!«

»In vendar. Ko ga se jim je treba bati! Vstopile so v družbo, obljubile so, da se hočejo držati družbenih pravil in to obljubo drže. Meni je to všeč.«

»Ti boš še sam postal družbar.«

»Vse mogoče. Pa pustimo to. Res pa je, kar sem rekel. Dekleta so v družbi, kar je zunaj nje, so same avše. Tam zrno, tu pleve.«

Dragoceno priznanje...

*

»Ali si bila tam?« je nagovorila Rožanka svojo sosedo.

»Bila.«

»Kako je že?«

»Ne morem ti dopovedati. Sama živa bolnišnica, cel kup siromaščine! On si ne more nič več pomagati, ona komaj še vstane. Ivanka pa suha, bleda, prav kakor usmiljena sestra.«

»Kolikokrat sem ji že rekla, pa nič ne pomaga. Njega naj bi bila dala v hiralnico, njo naj bi prevzela občina, pa bi bila hodila od hiše do hiše, Ivanka pa služiti! To bi bilo edino pametno.«

»In te ne poslušam?«

»Ne. Veš, kaj mi je rekla pred par dnevi? Dokler bo v katekizmu zapisana četrta božja zapoved, toliko časa jo bom izpolnjevala, če bi morala tudi umreti zaradi nje.«

»Te besede niso napačne.«

»Samo ugrizniti nimaš nič od njih.«

V koči pri Kopačevih pa je Ivanka kljub vsem zaprekam neumorno stregla bolnemu očetu in bolehnii materi, kakor živ apostol četrte božje zapovedi, dokler niso farni zvonovi obema zapeli pogrebne pesmi.

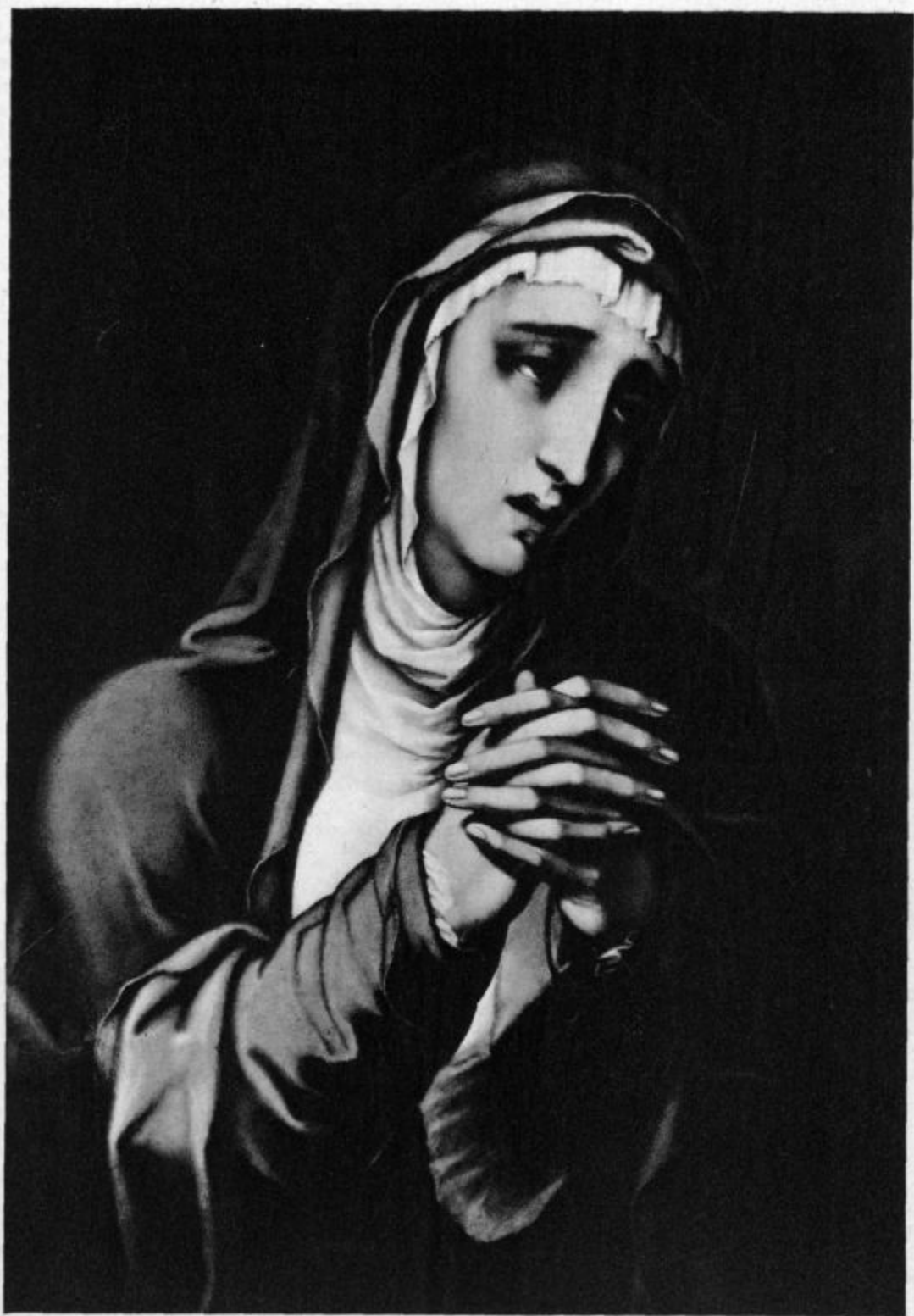
Ivanki je ostala hišica, dragocen spomin na starše, in kup dolga. Oboje je prevzela. Ljudje so govorili, da je neumna. Prodana naj bi in dolžnike naj bi poplačala, kolikor bi se bilo dalo, kolikor pa ne, naj bi se pa lepo pod nosom obrisali za izposojene denarje. Zakaj so pa ljudje tako ne-pametni, da na prazen nič posojujejo! Potem naj bi si poiskala kakšno službico.

Kakor hitro so bile zapašinske zadeve urejene in si je Ivanka od neprestanega trpljenja vsaj deloma opomogla, je naprosila Rožančevega očeta, naj oskrbuje njen dom, sama pa si je poiskala primerno službo.

In šlo je.

V nekaj letih je bil izbrisan zadnji dolg, spet nekaj let, pa je stala pri Kopačevih nova čedna hišica, večja kakor je bila prejšnja in vanjo prihaja vsako leto za par mesecev na počitnice mestna gospa Ivanka s svojo družinico.

Njeno zgodbo pa ponavljajo mamice otrokom, ko govore o četrta božji zapovedi in jo bodo še leta in leta, ko bo Ivanka že davno spavala smrtno spanje in

Morales.

Žalostna Mati božja.

Madrid, Galleria del Prado.

se bo njen duh radoval pri Bogu in pri Mariji, božji in njeni materi . . .

★

Petrinov dom je bil že par let dom trpljenja.

In vendar si bil tam, pa tega na prvi pogled še skoro opazil nisi. Srečavali so te pač samo vedri, jasni obrazi.

globoko vdrtu oko in bolestne poteze na licih Rozalke ne bile uverile, da si res na Petrinovem domu.

Kdor bi bil pa tako globoko pogledal v knjigo njenega trpljenja, kakor je bilo to dano njenemu dušnemu pastirju, ta bi bil pa nehote vzdiknil: »Tudi pri naš žive vzorna bitja, tiha in skromna, ki pa vendar

F. M. Brown.

Jezus umiva učencem noge.

London, Nat. Galerie.

S tiho vdanostjo je prenašal svoj križ oče, mirno in krotko je bilo vedenje matere, brez tarnanja in jadikovanja, brez tistega obupnega in po nepotrpežljivosti dišečega govorjenja.

Tam na bolniški postelji pa te je pozdravljalo vedno jasno oko mlade, najlepša leta preživljajoče in vendar vedno hira-joče Rozalke. Sam nisi vedel, ali si prišel v pravo hišo boleznin in bolečin, če bi te

zaslužijo, da zasveti njihova luč bližnjemu svetu. Čemu bi jih torej prikrivali!

Vzeli smo v roke družbeno kroniko in z voditeljevim dovoljenjem objavljamo vpogled v to knjigo trpljenja.

»Umrla je Rozalka Petrin. Nad dve leti jo je mučila neznosna bolezen. Več kakor pol leta se niti premakniti ni mogla, niti ni smela. Vsakdo si lahko misli, koliko trpljenja ji je to prizadejalo. In vendar je

bila vedno dobre volje, nikdar ni tožila o svojih bolečinah.

Radoveden sem bil, zakaj tako vdano prenaša svoje bolečine.

In povedala mi je. Zdaj po njeni smrti se mi zdi vredno, da zapišem njeno ljubezen do staršev in ljubezen do bližnjega dihajoče besede.

Ko bi jaz jokala in vzdihovala, koliko bridkosti bi prizadejala atu in mami!

In težko bi gledala, da starši radi mene jokajo. In pa na svojega bratranca mislim, na tistega veste, ki je šel po svetu in se vrnil domov brez vsake vere. Rada bi videla, da bi mu Bog spet vrnil, kar mu je svet ugrabil.«

Končujem. Samo to bom še zapisal: Dokler bomo imeli v naših družbah kaj takih ljudi, toliko časa apostolsko delo lepega zgleda ne bo prazna beseda.«

Albano Fran.

Rim, Galleria Collona.

„Glejte, človek!“ z dvema angeloma.

Družbeno leto in poročilo za ljubljansko in lavantinsko škofijo.

(Konec.)

Poznate sedmo velemoč?

To je tisk. To je za nas katoliški tisk. Katoliški listi, katoliške knjige. Veseli nas, da ste z »Bogoljubom« vedno bolj zadovoljni. Ali apostolski list »Kraljestvo božje« poznate? Ako so naše Marijine družbe res vnete za vero in materino besedo po Slomškovem spominu in opominu, potem ne smejo pozabiti na Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Da ne pozabijo na Misijonsko družbo in misijone, to tako

vemo in jih zato prav pohvalimo. Dobri vaši znanci in prijatelji so gotovo tudi listi; »Katoliški misijoni« in »Glasnik Srca Jezusovega«, »Domoljub« in »Naš dom«, »Vigred« in »Mladost«.

»Prej ne bom miroval, dokler si ne priborim iskrenega Marijinega češčenja,« je večkrat samega sebe vnel sv. Janez Berchmans. Recimo vsi tako, pa ne samo z besedo, tudi z dejanjem služimo Mariji! Sledeče tri književne reči nas bodo mogle

podpirati v tem lepem poklicu. Lurška Mati božja. Lična knjižica. Spisal jo je pokojni dr. Ivan Križanič. Novo izdajo je oskrbel dr. Kovačič. Cena (10 Din) je nizka, da se delo razširi. Nebeški

Katekizem Marijine kongregacije. Drobna knjižica (posamezna 5 Din; 40 Din, če jih naročite deset skupaj) obsega v 50 vprašanih in odgovorih kar je treba vedeti o družbi. Dodane so tudi družbene molitve in sprejemni obrednik. Zakaj so in morajo biti tudi drobne katoliške knjige včasih tako drage? Ker jih tako malo, premalo naročate. Zvišajte naročila in znižali boste cene!

Kaj povedo številke?

Razveseljivo je, če gledamo družbena poročila, te Marijine celice, v katerih se skriva toliko tihega dela in snovanja v blagor človeške družbe. Vemo, da številke ne povedo vsega, vendar če se iste številke v istih razmerah redno ponavljajo, oziroma dvigajo, imamo tudi iz statistike kolikortoliko zanesljivo sliko o življenju in delu naših Marijinih družb.

Ljubljanska škofija. Najmočnejša je armada dekliških družbenic, ki jih po številu v posamezni dekaniji (ne župniji) postavimo takole: Leskovec 2883, Kamnik 2156, Novo mesto 1913, Ribnica 1380, Stara Loka 1351, Šmarje 1299, Ljubljana 1250, Trebnje 1246, Moravče 1243, Šmartno 1151, Ljubljanska okolica 1105, Cerknica 868, Radovljica 731, Vrhnika 718, Kočevje 410 članic. Število ženskih Marijinih družb se po dekanijah vrsti sledeče: Kamnik 988, Stara Loka 964, Moravče 651, Novo mesto 622, Ribnica 530, Leskovec 446, Radovljica 369, Trebnje 319, Ljubljana 300, Ljubljanska okolica 232, Šmartno 142, Cerknica 72, Kočevje 56, Vrhnika 54 članic. Mladeniške Marijine družbe se po številu razdele po dekanijah takole: Ribnica 930, Kamnik 524, Ljubljana z dijaškimi 500, Novo mesto 329, Šmartno 278, Moravče 208, Stara Loka 194, Šmarje 159, Leskovec 123, Trebnje 113, Cerknica 88, Vrhnika 70 članov. Najšibkejšje so kongregacije za može: Kamnik 250, Ljubljana 200, Stara Loka 192, Ribnica 100, Šmartno 52, Moravče 18, Radovljica 14. Družbe so napredovale v vseh dekanijah, zlasti pa v Leskovcu in Stari Loki, manj v Kamniku in na Vrhniki. V kongregaciji v semenišču je večljanenih 376 duhovnikov.

Lavantinska škofija. Lavantinska škofija obsega s Prekmurjem 255 župnij. Iz-

Fr. Ribalta.

London. Natton. Galerie.

Jezus, nese težki križ.

dvor: ali družbeno čiščenje Gospoda Jezusa Kristusa, Marije in ljubih svetnikov. Sestavila redovnica, uršulinka. Čiščenje je razdeljeno na vsak dan in vseh dvanajst mesecev. Stane 19 Din.

med teh jih do sedaj nima 68 nobene Marijine družbe. V vseh drugih je ustanovljena vsaj deklinška Marijina družba. Zadnje nove deklinške družbe so v Št. Janžu, na Vinski gori in Turnišču v Prekmurju, ki je, dasi šele ustanovljena, največja.

Mladeniškimi družbam, ki jih je bilo do sedaj 80, se je pridružila še družba v Turnišču v Prekmurju, ki je tudi najmočnejša v škofiji. Pozna pa se nekaterim, da jih je oslabil vojna. Z veseljem pa se opaža, da jim posebno ugaja Apostolstvo mož, kjer mnogoštevilno nastopajo z nekakim elanom, kot vitezi presvetega zakramenta.

Za može se ni ustanovila nobena družba nanovo. Dosedaj ustanovljenih je pač že 26. — Po krajih, bolj oddaljenih od prometa, se može drže Marijine družbe, drugod pa prodira Apostolstvo mož, in razveseljivo je gledati, kako fantje in može ob prvih nedeljah v mesecu, kakor najbolj disciplinirane vojne čete pristopajo obilno k sv. zakramentu. Za žene se je nanovo ustanovila v Smartnem na Paki. Dekanijski shodi so se vršili za naslednje dekanije v letu 1928.: Dne 20. maja v Vuzenici za dekanijo Vuzenica. Dne 28. maja v Soštanju za dekanijo Saleška dolina. Dne 5. julija pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah za dekanijo Sv. Lenart v Slovenskih goricah. Dne 12. avgusta v Št. Vidu pri Ptujju za dekanijo Zavrčce. Dne 15. avgusta za vse Prekmurje. Dne 19. avgusta na Brinjevi gori za dekanijo Dravsko polje in Ptuj. Dne 8. septembra v Turnišču za dekanijo Dolenja Lendava v Prekmurju.

Skupnost slovenskih Marijinih družb v naši domovini je označil in utrdil dvojni sestanek osrednjega vodstva M. D. za la-

vantinsko in ljubljansko škofijo. Sad vseh teh voditeljskih posvetov je tudi pričujoče letno poročilo. Kje je v naši državi organizacija, ki bo imela toliko stanovitnih podružnic (848), kakor jih ima Marijina družba na Slovenskem? Reči smemo s po-

Milostni kip M. b. pri Gospe Sveti na Koroškem.

nosom: Dobršen del vseh Marijinih družb po katoliškem svetu zavzema slovensko zemljo.

O. V. M. D.

Nova zastava deklinške družbe v Ptujju.

Praznik Brezmadežne proslavi ptujška družba karmoč sijajno. Pretekli 8. december je bila pa slovesnost prav posebno veličastna. Preteklo je namreč že 30 let, odkar vzgaja v naši župniji Mati brezmadežna mlada deklinška srca. Za to priliko smo si nabavile novo družbeno zastavo in novo oltarno sliko Brezmadežne. Načrt nove zastave je izvirno delo umetnice gospe Hel. Vurnikove iz Ljubljane, a ročna

dela so izvršile čč. šolske sestre v Mariboru.

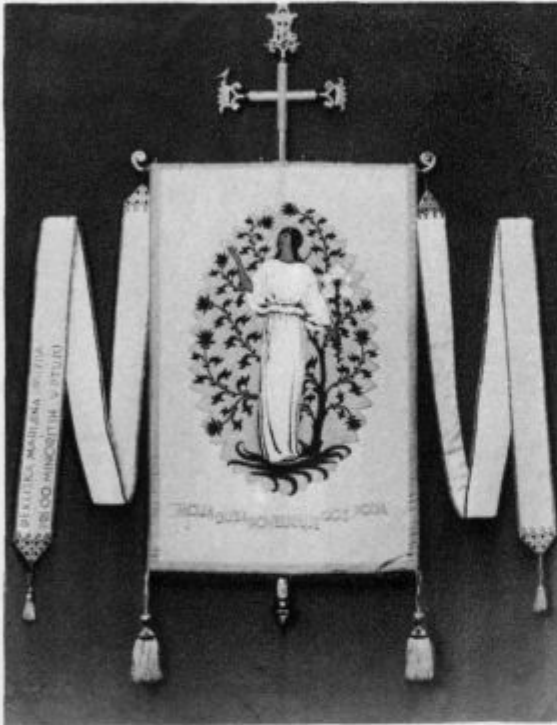
Zastava je podobna malemu cerkvenemu bandercu. Nastavek predstavlja križ, a končuje se z imenom Marijinim in z zvezdo. Marija je zvezda, ki naj nas vodi in naj nam sveti, kot mornarju na razburkanem morju, in naj nas pripelje v varno pristanišče. Na straneh križa sta dva ptička — kraljevi ptici — ki naj prepevata

skupaj z zvestimi srci slavo Gospodu. In kakor se ptički dvigajo visoko pod nebesne oblake, tako naj tudi naša srca iščejo visoko nad oblaki srečo in cilj življenja svojega. Na prečnem drogu visita dve deljeni sliki, na eni strani lepa Brezmadežna, ki z roko kaže navzgor, pa tudi pogled ii je obrnjen proti nebu, kakor bi hotela reči: Išcite najprej nebeško kraljestvo! Z drugo

trakova. — Obe sliki sta posneti iz onih prvokrščanskih slik v katakombah. Naj bi tudi potom Marijinih družb zavejal pravi duh krščanstva v vsem življenju.

Zastava je nekaj novega in vsakomur jako ugaja, posebno ker je izvršena v lepih narodnih motivih.

Isti dan je bila blagoslovljena nova oltarna slika Brezmadežne. Lepo delo hvali

Načrt: Hel. Vurnik v Ljubljani.

Izdelale: Šolske ss. v Mariboru.

Zastava Dekl. Mar. dr. pri oo. minoritih v Ptuj.

roko nam daje belo lilijo, ki naj bo znak čistih src dekleških. Odspodaj je napis: Moja duša povelečuje Gospoda. Podlaga je delana v pestrih narodnih motivih. Na drugi strani je nežna sv. Neža, druga zaščitnica naše družbe. Krasi jo posebno mil obrazek. Z eno roko drži venček slavja in zmage (nad grehom), z drugo pa gladi jag-nje nedolžnosti. Napis pa je: Kri njegova mi lica krasi. Na koncih droga visita dva

mojstra p. Blaža Farčnika O. F. M. iz Ljubljane.

Istege dne smo imele tudi mično marijansko akademijo, ki je privabila v mestno gledališče na stotine ljudi vseh slojev in stanov.

Naj bo naš 30. jubilej in nova zastava povod novi in krepkejši poglobitvi marijanske misli v ptujski župniji in v celi ptujski okolici.

Kdor privleče očeta do prača, njega bodo otroci sunili čez prag.

Le spoznati si prizadevaj našo besedo čedno olikano, in ljubil jo boš, kakor svoje očesce.

Ne pravi, kar znaš, ampak pokaži!
Kratki in krepki so slovenski pregovori in prislovice, žlahtnim jagodam v kiti govora podobni.

Jutranji čas, zlati čas.

Slomšek.

Zelija kot žena.

Dr. F. Jerè.

Mlada poročenca sta imela v Rio de Janeiro hišo, polno sijaja in udobnosti, kjer ni manjkalo ničesar, kar more storiti življenje veselo in prijetno. Tu je družina tudi pozneje vsako leto preživela nekaj tednov.

Dr. Hieronimu je cesar ponudil mesto rednega profesorja na visoki šoli za rudarstvo. Ljubezen do te stroke je za znanost vnetega moža močno nagibala, da bi to častno ponudbo sprejel. Že se je odločil, da službo nastopi. Toda Bog je hotel drugače.

Zahodno od Petropolis, kako pol-drugo uro od župnije Karmo sta bila Hieronimov stric, monsignor Franc, in oče Ferdinand uredila veliko fazendo¹. V prijazni dolini, obdani od zelenih gričev, stoji sijajno opremljen gradič. Od glavnih vrat je speljan drevored do bližnjega holma, kjer je narejena votlina, podobna lurški jami. Na drugi strani je domača kapela, posvečena presv. Trojici. Okrog so v lepih vrstah prostorne hiše za naseljence in sužnje. Med njimi je velika bolnišnica in lekarna, dalje pa razne shrambe, mlini, staje, vse lepo pobeljeno. Na vse strani drže ceste do kavnih nasadov, ki so speljani po obronkih v ravnih vrstah: očem nudijo lep pogled in donajajo vsako leto na tisoče arab² dragocenega sadu. Zidane struge z mogočnimi zatvornicami dovajajo vodo v mline. Še dalje se razprostirajo obširni travniki in pašniki in gozdovi.

V decembru l. 1876. sta semkaj prišla Hieronim in Zelija za nekaj dni na obisk. Oče in stric sta ju prosila, naj ostaneta na tem posestvu. Navajen, očeta vedno slušati, se je Hieronim odpovedal državni službi in je prevzel posestvo.

»Moj dragi mož, presrčno te ljubim; sicer manj kot Boga, pa bolj kot sama sebe.« Te besede, ki jih je Zelija svojemu možu zapisala v spominsko knjigo, pre-

prosto in lepo kažejo njeno srčno ljubezen do moža in popolno vdanost do Boga. In odtod je pohajala vsa sreča, ki je hišo te izvoljene družine storila za nekak zemeljski raj. Nikdar nobenega nesoglasja, nikdar nobene še tako majhne zamere. Še po petintridesetih letih sta bili srci, ki sta se nad vse ljubili in popolnoma umeli, eno.

Zelija si je prizadevala, da bi svojega moža popolnoma osrečila. Z vso ljubeznijo mu je bila vdana in je skrbela zanj. Človekovo življenje se rado zgubi v skrbi za posvetne stvari, če ga stalno ne hrani duh sv. vere. Stanovske dolžnosti in težave v poklicu večkrat tako použijejo moči gospodarjev, da ti neredko popuste v skrbi za svojo dušo. Pri Hieronimu se to ni zgodilo. Ob njegovi strani je čula Zelija nad njegovo dušo in je skrbela, da je vedno dobival prave dušne hrane. Vsako leto je nakupila lepih knjig najodličnejših verskih pisateljev. Hieronim je poznal kreposti svoje žene in se ji je dal v verskih rečeh rad voditi. Vedno bolj se je poglobljalo njegovo versko življenje. Postal je goreč tretjerednik in velikodušen podpornik raznih dobrodelnih naprav. Vsa njegova duševna veličina je bila delo božje milosti, ki je v njegov duhovni napredek porabila spodbudo in zgled krščanske žene.

Zelija je umevala svojega moža, uganila njegove želje in se rada uklonila njegovi volji. Kadar je prišel utrujen od svojega dela, je našel v prijaznosti in skrbnosti svoje žene tolažbo in srečo. In čeprav so bile kdaj njune misli in želje različne, so se vedno našle in zedinile v Bogu. Tudi v zakonskem življenju ni vse sijaj in radost; pridejo tudi težki trenutki. Hieronimu je včasih pošla potrpežljivost; če so nastale pri gospodarstvu težave, se je mogel tudi razjeziti. Zelija ga je znala z modro potrpežljivostjo vselej pomiriti. Ako pa je tudi njej povedal trdo besedo, jo je takoj obžaloval in svojo ženo prosil odpustčenja. Toliko premore krščanska žena, ki se popolnoma žrtvuje svojemu poklicu.

¹ Posestvo z obširnimi nasadi kave, bombaža, sladkornega trsta itd.

² 28 kg.

Zato je Hieronim svojo ženo silno čislal; imenoval jo je svojega angela in rad priznaval, kaj mu je bila v duhovnem življenju. V pismu, ki ga je pisal Zelijinemu očetu ob materini smrti, je zapisal tudi te besede: »Spominjam se rajne od onega srečnega trenutka, ko je Bog hotel, da sem spoznal Vas in našo drago mater in dobil čisto lilijo, imenovano Zelijo, svojo angelu podobno ženo. Jaz, skoro sirota brez opore, sem po posebni sreči daleč od posvetnega vrvenja spoznal oni čisti kotic, ki je bil ozaljšan z vsemi čednostmi prvih krščanskih časov... Odslej se mi je kljub moji slabosti in neokretnosti smejalo življenje. Milina moje Zelije je spremenila moje življenje, ga obsipala s cvetjem in skrila njega senčne strani...«

Ne bomo se torej čudili, da ji ni mogel ničesar odreči, tudi tega ne, da je bila večkrat z doma, ko je obiskovala svoje starše

in svoje otroke. Ta skoro nadčutna ljubezen ju je spremenila v človeka v enotno voljo in medsebojno ustrežljivostjo. Zvečer, po opravljenem delu, sta včasih dolgo v noč sedela in se pogovarjala o znanstvenih vprašanjih, o dnevnih dogodkih in zlasti o Cerkvi. Ti dve duši sta se med seboj spopolnjevali, ker sta se našli in ljubili v Bogu.

Zelija se je močno veselila napredka v mozem mišljenju in ga je zato kar obsipala z ljubeznivostjo. Ko se je nekoč vrnil iz Petropolisa, ji je takoj, ko sta se pozdravila, rekel: »Zelija, tam sem opravil tudi spoved.« Ganjena mu je odgovorila: »Dragi moj, torej te pozdravljam še enkrat tako vesela, ker prihajaš tako lep.« Razumljivo je torej, da jima je življenje potekalo brez sence in v posebnem svetu. In ta svet je bila ljubezen božja, ki zakonsko ljubezen krepi in blagoslavlja.

Zgodbe Elizabete Canori Mora.

Janez Pucelj. — (Dalje.)

Gospod Tomaž Canori je bil bogat mož. V teh letih, v šolskih letih svoje hčerke Elizabete pa je doživel mnogo razočaranj od svojih kupcev in odjemalcev, ki so zlorabljali njegovo poštenost in dobroto njegovega srca v svoj nepošten dobiček. Na vrhuncu njegove sreče in sijaja so ga obiskale nemajhne nesreče: to leto slabo vreme, ki je uničilo ali vsaj silno zmanjšalo žetve; drugo leto kužne bolezni po hlevih, ki so pobrale ali vsaj zredčile njegove črede; tretje leto verolomnost ljudi, ki so zlorabili njegov podpis in njegovo poroštvo — vse to je prineslo bridke izgube skrbnemu in pridnemu možu. K vsemu temu so se pridružili še oženjeni starejši sinovi, ki so po zgledu izgubljenega sina stopili pred očeta z besedo: »Daj nam delež, ki nam gre,« in so tako v sebični skrbi za svoj blagor pritirali očetno družino na rob gospodarskega poloma. Tako je moral gospod Canori svoje kupčevanje omejiti in celo dobršen del lastnih posestev prodati, da je zadovoljil te domače terjatve in še tuje, ki so zdaj pritiskale nanj. Sredi teh bridkosti gospod Canori ni omahnil in omagal: naslonil se je v svoji tugi na trdno skalo svete vere; domislil se je na Boga, ki svoje otroke v tem življenju preizkuša z bridkostjo, ker noče, da bi preveč navezovali in naklepali svoje srce na dobrote tega sveta; in ki z mnogimi bridkostmi obiskuje pravičnika, pa ga iz vseh teh bridkosti spet reši.

Vzel je v naročje svoje dete in srce se mu je potolažilo. Zlasti mu je bilo v teh težkih urah v tolažbo, ko je videl, kako usmiljeno in sočutno srce ima njegova mala do siromakov, da bi jim rada vse dala. In kako zna prositi zanje! Pa ravno zaradi tega je pač padla s to tolažbo tudi grenka pelinova kaplja v njegovo srce, ko se je nehote spomnil svojih nesreč; ko se je spomnil, da je sam v stiskah, čeprav zagrnjenih z zunanjim sijajem, in da zaradi njih ne bo mogel vzdrževati svoje družine kot se spodobi in zlasti ne svojemu stanu primerno vzgojiti svoje Elizabete in Benedikte, ki mu jo je podarilo nebo dve leti po Elizabeti.

Čeprav je bila Elizabeta še otrok, jo je ta sprememba v očetovem premoženju, vajeno vseh ugodnosti in lagodnosti, zelo občutno zadela. V svojem srcu, po velikem hrepenečem in nezadovoljnem s srednjo mero, si je zidala svetle gradove v oblake. Zdaj so se vsi ti gradovi rušili v prah, vse zlate sanje so spuhtele v zrak: kali posvetne ničemurnosti niso mogle pogrnati globljih korenin v njenem srcu.

Sila je prignala očeta, da se je obrnil na svojega bogatega brata v mestecu Spoleto, da bi mu priskočil na pomoč pri vzgoji hčera. Brat je bil pripravljen šolati na svoje stroške obe sestri, Elizabeto in Benedikto, in sicer v samostanu avguštink v Casci.

Oče in mati sta bila kajpada hvaležna bratu, a njuno srce je bilo potlačeno. Upala sta, da se bosta njuni hčeri vzgajali pred njunimi očmi v kakem zavodu v Rimu. Zdaj pa je vsled nesreč bilo to nemogoče in ni bilo nobenega drugega izhoda, kakor hvaležno sprejeti bratovo

ponudbo. Misel na srečo trok je zmagala pomisleke in dekletci, enajst let stara Elizabeta in devet let stara Benedikta, sta odšli na težavno potovanje iz Rima v Casci-o. Oče ju je spramljal na poti s tiho boljjo v srcu; mati je doma jokala.

(Dalje prihodnjič.)

Uspeh neutrudljive vneme. V Lublinu (na Poljskem) so imeli lani od 7. do 9. julija dijakikongreganisti marijanski shod. Udeležba je bila številna, saj imajo na Poljskem skoraj na vsaki srednji šoli lastno dijaško Marijino družbo, kar je uspeh neumorno delavnega in spretnega profesorja in kateheta Jožefa Vinkovskega, ki je hkrati predsednik zveze 180 dijaških kongregacij z 8000 člani. Sijajna organizacija je delo osmerih let. Glasilo zveze ima 8500 naročnikov, torej več nego je članov. Voditelji teh organizacij so večinoma srednješolski katehetje. Dasi se večkrat menjavajo, vendar njih družbe sijajno napredujejo, ker se zvezni predsednik zanje ves žrtvuje, obenem jim pa tudi voditelji posvečajo vso pozornost in modrost. Zvezni prednik je v neprestanem stiku z vsemi družbami; zadnje šolsko leto je rešil več ko 4000 pisem. Ni čuda, če so ob zadnjem sklepu šolskega leta vsled njegovega prizadevanja maturanti v peterih škofijah z najboljšim uspehom napravili tudi duhovne vaje. — Da bi kongreganistom nudil tudi primerno priliko za oddih in okrepitev zdravja, je kupil prof. Vinkovski lani 150 oralov gozda v jako zdravem kraju. Tekom pol leta so zbrali kongreganisti v ta namen kar na tihem 30 tisoč zlotov. V kratkem bodo začeli zidati letno taborišče na lastnem zemljišču. — Z ozirom na vse to, zlasti pa na še važnejše notranje naloge dijaških kongregacij, je bil kongres sila živahen.

Izredno »sveto leto« je s posebno apostolsko odredbo razglasil papež Pij XI. v proslavo in spomin svoje zlate maše. Vsi, ki bodo to leto romali v Rim, morajo, če hočejo biti deležni odpustkov in milosti svetega leta, po dvakrat obiskati cerkve: vatikansko, lateransko in Marije Snežnice v Rimu, ter tam moliti po namenu svetega očeta. Poleg tega se mo-

rajo ob dveh dneh, ki drugače nista postna, postiti. Nadaljni pogoj za odpustke je skesana spoved in primeren dar v pobožne namene. Verniki izven Rima morejo biti deležni milosti svetega leta, če obiščejo tri različne cerkve po dvakrat, ali — če ni toliko svetišč v kraju — dve cerkvi po trikrat, ali eno cerkev šestkrat in če hkrati molijo na papeževe namene. Jubilejni odpustek je možno enkrat, pa tudi večkrat prejeti. Za čas svetega leta prejmejo spovedniki posebne pravice. — Sv. oče izraža prepričanje, da bodo molitve svetega leta pospešile mir v Kraljestvu Kristusovem. — Prvi dan jubilejnega leta 20. dec. l. l. je papež podelil sv. obhajilo 120 prvoobhajancem (60 deklic, 60 dečkov) iz oratorija svetega Petra. Po svetem opraviu je razdelil srečnim otročičem srebrne svetinje z napisom »Pij XI. je nastopil pri sv. Petru 50. leto svojega mašništva; podelil mi je pri tej priliki prvokrat sveto obhajilo. 20. XII. 1928.« — Izšel je oklic na glasbenike, naj bi uglasbili jubilejno mašo in papežovo himno.

Svetniška razprava (proces) o † papežu Piju X. brzo napreduje. Iz vseh delov sveta prihajajo iskrene prošnje, naj bi bil papež S a r t o kmalu povišan do časti oltarja. Redko se zgodi, da bi se vršil kdaj tak plebiscit (ljudsko glasovanje) v sveti Cerкви, kakršen je ta. Škofje sv. Cerkve, vsi redovi in verske družbe so poslale sv. očetu v Rim prošnjo, naj se ne odlašajo s proglašenjem.

Poštna znamka s sliko papeža Pija XI. so v rabi na Špankem. Imenujejo jih »katakombske znamke«, ker bodo z dohodki dali urediti in očistiti katakombe sv. papeža Damaza, ki je bil Španec. Damaz je proslavil s posebnim grobnim napisom v katakombah znanega dečka - mučenca sv. Tarcizija, ki je zaščitnik prvoobhajancev.

V katoliško Cerkev je prestopila v Londonu najstarejša hči anglikanskega škofa Nikolsona. — V Rimu je bil pa sprejet v ka-

toliško Cerkev nemški učenjak dr. Hoelscher s soprogo. Po 20letnem študiju v vatikanski knjižnici in po proučevanju modroslovja sv. Tomaža je prišel do prepričanja o resničnosti katoliške vere.

Takega pa še ne! Izredno svatovanje so doživeli prebivalci neke bretonske vasi v severni Franciji: hkrati je šlo v cerkev k poroki pet ženinov in pet nevest; in kar je vprav posebnost — pet bratov in pet sestrá. Ali je svet že kdaj kaj takega doživel? To bo medsebojnega sorodstva!

Za duhovski poklic se je javilo preteklo jesen samo v Budimpešti 87 abiturientov (osmošolcev). To je lep odstotek, ki priča, da srednje šole na Ogrskem niso slabe in pa, da se je naselila med ondotno dijaštvo neka resnoba, ki je marsikje pogrešamo.

»**Naša ljuba Gospa Sueška**«. Katoličani, ki se bodo odslej vozili po Sueškem prekopu, bodo lahko občudovali velik kip Matere božje, imenovane »Naša ljuba Gospa Sueška«. Podoba se dviga nad novo cerkvico (kapelo), ki je bila 5. jan. blagoslovljena v mestu Ismailia. To novo mestece leži nasproti Port-Saidu. Marija, »morska zvezda«, patrona pomorščakov, je zdaj tako rekoč na straži ob tako važnem mejniku med Vzhodom in Zapadom. Kapelo in Marijin kip je dala postaviti »Sueška družba«, ki je jako naklonjena katoliški Cerkvi ter vzorno skrbi tudi za dušni blagor svojega delavstva. V Ismailia je dala poleg tega sezidati tudi novo cerkev na čast sv. Frančišku Sal. Posvečena je bila meseca januarja. Očividci trdijo, da je to najlepše svetišče v Egiptu in sploh v Afriki.

Obsodba krutega preganjanja katoličanov v Mehiki. Kardinal in nadškof dr. Justinijan S e r e d i, ogrski primas, je v gosposki zbornici ob splošnem odobravanju predlagal, naj se izreče obsodba ne le radi verskega preganjanja, marveč tudi radi neusmiljenega in nečloveškega ravnanja mehiške vlade z ondotnimi katoličani. — Časopisje na Ogrskem je brez razlike soglašalo s sklepom zborniškega odseka; še celo židovsko-liberalni list »Pesti Naplo« je izjavil, da je to, kar se v Mehiki godi, sramota 20 stoletja in človeštva.

Prvi škof, ki je imel svoj sedež v Berlinu, dr. Josef D e i t m e r, je umrl meseca januarja vsled hripe. Pomožni škof Deitmer se je silno trudil za uspešno pastirovanje katoličanov v nemškem glavnem mestu.

V Budimpešti se je versko življenje po svetovni vojni sila dvignilo. L. 1818. je bilo v ogrski prestolnici 27 župnij. Od takrat so bile nanovo ustanovljene še tri župnije in sezidanih sedem svetišč. Za zidavo je mestna občina prispevala po sto tisoč pengö (en pengö je okrog 10 Din), za baziliko v župniji »Regnum

Marianum« pa 600.000 pengö. Da bo možno ustreči verskim potrebam, bodo zidali še osem katoliških svetišč, kar se bo s pomočjo prispevkov mestne občine v kratkem izvršilo.

Na čast Mariji, Kraljici miru, je bila posvečena ob početku papeževega jubileja, dne 20. dec. 1928, nova školijska cerkev v mestu Ostia (rimsko pristanišče). Svete obrede je izvršil tamošnji škof, 93letni kardinal-dekan Vanutelli. Mogočna kupola nove katedrale je vidna daleč po Sredozemskem morju.

To je nezaslišano! Ko smo doslej obračali pozornost na tiranstvo in preganjanje katoličanov v Mehiki, smo skoraj prezrli, da na Ruskem ni dosti boljše, če presojamo usodo katoliških ali pa pravoslavnih kristjanov. O strašnih razmerah v sovjetski Rusiji je obširno poročal škof d'Herbigny, ki se je večkrat v zadnji dobi mudil v Rusiji. d'Herbigny naravnost zatrjuje, da bi si mogli nasilstvo ondotne strahovlade komaj predstavljati. Tako n. pr. so pustili duhovnike na zimo s popolnoma nezadostno obleko v ječah, kjer stradajo in zmružejo... Na otokih Solovjecki v Belem morju je točasno 11.000 ujetnikov. Med temi so pač tudi pravi zločinci, a vmes je 12 škofov in veliko svečenicov ruske cerkve, pa tudi 18 katoliških duhovnikov, na stotine katoliških lajkov in mnogo katoliških redovnic. V zadnjih letih je na tej kazenski naselbini umrlo 3241 ujetnikov.

Zanimanje za Konnersreuth. Sveti oče Pij XI. je sprejel zdravstvenega svetnika dr. Berman-Cleve v zasebni avdijenci. Zdravnik je papežu poročal o svojih vtisih pri obisku znane Terezije Neuman v Konnersreuthu.

»**Petrov novc**«, ne »Petrov novčič« je daroval svetemu očetu Piju XI. neki sicilijanski škof za vzgojo 100 domačinov-misijonarjev osobito na Kitajskem; ta »Petrov novc« znaša nič manj kot pol milijona lir.

Romanje v Rim in v Prago se pripravlja: v Rim zaradi izrednega svetega leta ob proslavi zlate maše našega velikega papeža Pija XI., v Prago pa zaradi proslave češkega narodnega svetnika in zaščitnika sv. Václava o priliki 1000 letnega jubileja. Rimsko romanje prireja za vse jugoslovanske škofije glavni odbor v Zagrebu; z njim v zvezi so škofijski odbori. Podrobnosti glej v naslednji notici. — Potovanje v Prago, kjer bodo početkom julija (od 1. do 8. jul.) veličastne prireditve mednarodne zveze katoliških telovadnih društev, pa prireja Orlovska zveza v Ljubljani.

Cas rimskega romanja. Zlatomašniški jubilej sv. očeta Pija XI., ki je razpisal hkrati tudi izredno sveto leto, bodo narodi po-

častili s skupnimi romanji v sveto mesto. Katoličani iz Jugoslavije, osobito Hrvati, se popeljejo iz Zagreba 12. maja proti Reki. V Benetke dojdejo 13. maja zjutraj. Okoli pol dneva odrinejo proti Padovi. V obeh mestih si ogledajo znamenitosti. Ob petih popoldne proti Rimu. Dohod 14. maja zjutraj. Za ogledovanje Rima, za pobožnosti in za odpustke svetega leta je odmerjenih sedem dni. Romarji bodo sprejeti pri svetem očetu Piju XI. Povratek je določen za 21. maj — preko Asizija, Rimina, Ravene, Ferrare v Trst.

Cene za II. razr. 2300 Din, za III. razr. 1600 Din. Za hrano iz Zagreba do Rima in z Rima nazaj skrbi vsak sam. — Osrednji odbor je: Zagreb, Kaptol 29.

Kronika (ljubljska škofija): Za župnika in dekana v Trebnjem je imenovan Iv. Tomazič, ž. na Selih pri Kamniku; za župnika v Železnikih pa Val. Bertonec, kaplan na Vrhniki; — za župn. upravitelja v Spodnjem ložu pri Kočevju je imenovan Jož Kreiner. — Župnik na Polomu Fr. Pavšič je dobil župnijo Hotič. — Premeščena sta kot kaplana: Ignacij Skobè iz Semiča na Vrhniko, in Andrej Kušlan z Vinice v Semič. — Duhovnika Grosuplje je poverjena Antonu Ravnikarju, kaplanu v Mirni peči. V Mirno peč je prestavljen iz Št. Vida pri Stični kaplan Martin Bukovec; za kaplana v Trziču na Gcr. je nameščen Viktor Zakrajšek. — Duhovni svetnik je postal Ant. Kastelic, župnik na Jesenicah. — Lavantinska škofija: Župnija Sv. Peter pri Mariboru je poverjena A. Tkavcu, stolnemu vikarju v Mariboru, župnija Marija Snežna pa Sr. Veršič-u, kaplanu v Kozjem. — Za kaplana v Murski Soboti je imenovan Ivan Jerič; Alojzij Zdolšek, doslej kaplan v Selnici o. D., je prišel k Sv. Juriju p. T., Ivan Mak od Sv. Jurija pa v Selnico.

Redovniški jubilej. Na Dunaju, v misijonski hiši oo. lazaristov, je obhajal te dni 80letni starček 60letnico samostanskega poklica rod. Slovenec: g. Anton Lubej, misijonski brat. Rojen je v Št. Jurju ob južni železnici.

Petdesetletnico mašništva praznuje letos tudi zagrebški nadškof dr. Anton Bauer. Dne 28. julija, na dan zlate maše, bodo imeli po naročilu pomožnega škofa dr. Dominika Premuša po vseh cerkvah v nadškofiji zahvalne službe božje.

Nenadoma je pobrala smrt 27. januarja duh. svetnika in župnika v Višnji gori, g. Konrada Teksterja. Med tednom smo ga videli zdravega in čvrstejšega še v Ljubljani, v nedeljo so ga hodili domačini že kropiti in moliti za njegov dušni blagor. Pokojni je imel velik ugled med duhovniki, pa tudi med go-

spodarskimi krogi. Pri raznih zborovanjih se je oglasil s svojim lastnim nasvetom in z raznimi pomisleki, ki je z njimi zbudil včasih radost, včasih pozornost in vpoštevanje. V Višnji gori je služboval kot župnik celih 30 let. Skrbnemu dušnemu pastirju naj Bog da večni pokoj!

Smrtna kosa. 12. febr. zjutraj je Gospod življenja in smrti nenadoma odpoklical po plačilo duhovnega svetnika, zlatomašnika Andreja Ramovša, župnika v Dobropoljah. Dosegel je lepo starost 82 let. V Dobropoljah je služboval celih 34 let. Da kratko označimo vrline pokojnega delavca v vinogradu Gospodovem, poudarjamo samo to, kar je njegov prijatelj zapisal v posmrtnici («Slovenec», 13. II): »Bil je močno vnet za lepoto hiše božje, z veliko vestnostjo in pridnostjo je skrbel za npravstveni in gmotni napredek svojih faranov. Z brezprimerno požrtvovalnostjo je vztrajal v dušnem pastirstvu nad 57 let. Ni mnogo takih mož v naši domači zgodovini.« V župniji je vpeljal III. red, bratovščino sv. rožnega venca, Marijine družbe, in poleg drugih nabožnih ustanov tudi Apostolstvo mož. Bog daj »velikemu duhovniku« veliko plačilo!

Sv. Jurij ob Taboru. Poročilo o delovanju naše deklishe Marijine družbe za l. 1928. V preteklem letu je bilo 12 nauk. — Odborovih sej sedem. — Slovesna skupna sv. obhajila tri. — V družbo je bilo na novo sprejetih pet kandidatinj, umrli sta dve, v zakon stopile tri. — Odslovljenih je bilo sedem, tako da šteje sedaj družba 142 članic. — Dne 25. marca smo z Orli in Orlicami skupno praznovali materinski dan. — Šestnedeljsko Alojzijevo pobožnost smo opravljale skupno. — Dne 15. julija smo se udeležile velikega ljudskega tabora katol. mislečih Slovencev v Žalcu. — Spomin sedemstoletnega jubileja naše lavantinske školije smo proslavile dne 30. septembra na dekliskem taboru v Braslovčah. Ena članica je nastopila z govorom. — Predstavljale smo dve igri, in sicer: 1. »Spokornica«. 2. »Dve materi«. — Za bogoslovni sklad v Mariboru smo nabrale 1700 Din. — Imamo ustanovljenih šest odsekov. Vsi obstoječi odseki dosti dobro delujejo, posebno še odsek za razširjanje dobrega tiska. — Misijonskih koledarjev se je razprodalo 54, Klaverjevih 12, Mladinskih tudi 12. — Družbenice smo zbirale članarino za širjenje vere in nabrale 240 Din.

Pod skupnim zavitkom prihaja k nam: Bogoljubov 128, Glasnikov presv. Srca 55, Katoliških misijonov 23, Salezijanskih vestnikov 30, Vigredi 20.

Neumorna požrtvovalnost g. duh. voditelja zasluži priznanje. Bog daj, da bi ne ostali brez zaželenega sadu lepi in tehtni nauki, ki smo jih slišale pri shodih. Bog bodi plačnik! Sestre družbenice! Naprej po izbrani poti v letu 1929.

Smihel pri Novem mestu. Naša dekliška Marijina družba je obhajala dne 16. dec. tridesetletnico obstoja. Lep je bil sprevod domačih in sestrskih Marijinih družbenk iz dvorane v župno cerkev. Slovesnost je vodil novomeški prošt Karel Čerin, ki je v krasnem govoru opisoval lepoto in srečo dekliškega življenja v Marijini družbi.

Iz kronike naše Mar. družbe: V 30 letih je bilo sprejetih 1010 članic. Od teh jih je Bog poklical 60 v redovniško življenje, 38 v večnost, 200 jih je stopilo v zakon, nekaj je bilo izključenih. Več jih je odšlo v službo v razne kraje. Ostalo je še šest jubilatkinj.

Za sklep proslave je bila v dvorani kratka, pa ljubka zabava. Na sporedu je bilo petje, govori in deklamacije z živo sliko: trideset let. Dekleta so odšla na svoje domove nanovo poživljena in polna svetega navdušenja za prelepoto družbo in službo Marijino.

Št. Rupert na Dolenjskem. Lani je preteklo 25 let, kar je bila ustanovljena naša dekliška Mar. družba. Jubilej pa praznujemo tako rekoč vse leto. Najprej smo imele v ta namen duhovne vaje. Dekleta so se jih udeleževale polnoštevilno, z vzorno resnobo in gorečnostjo tudi iz oddaljenih vasi. Da se je notranje življenje v družbi precej poglobilo, priča pogostejše sv. obhajilo. 13. avgusta smo poromale na Brezje. Vredno je omeniti, da so udeležke skoro vso noč premolile pred milostno podobo Marije Pomočnice, kakor otroci zbrani pri dobri materi. Zjutraj po govoru g. voditelja Flajnika smo prejele skupno sv. obhajilo in še enkrat priporočile sebe, vso družbo ter vse bivše tovarišice in voditelje nebeški Kraljici. S tem romanjem smo združile tudi izlet na Bled. Zadnjo nedeljo septembra smo priredile lepo igro: »Mučenica Kristusova, odpusti mi!« Na rožnovensko nedeljo pa je bilo glavno praznovanje 25 letnice. V ta namen so dekleta z venci in cveticami prav lepo okrasile že itak lično župno cerkev. Zjutraj po skupnem sv. obhajilu se je Mar. družba slovesno posvetila presv. Srcu Jezusovemu. Popoldne pa je imel v cerkvi slavnostni govor dr. Rožman, vseuč. profesor iz Ljubljane. Ob tej priliki je bilo zopet sprejetih v družbo 40 novink. Diplome so prejele tudi jubilatkinje. Po zahvalni pesmi smo s presrečno akademijo zaključile pomenljivo slovesnost. Ob ustanovitvi je bilo sprejetih 100 deklet, od teh je zdaj v družbi še 26. Sedaj šteje družba 312 članic, ki se povečini zavedajo

svojih dolžnosti tako, da je družbeno življenje precej živahno. Veliko se dela za razširjenje dobrega časopisja; »Bogoljubov« imamo 143. Evharistični odsek se je v toliko izpremenil, da se je uvedlo zadostilno sv. obhajilo. (Vsak dan tri članice.) Imamo tudi dobrodelni, misijski in olepševalni odsek. V novo 25 letje pa z novo gorečnostjo, za čast božjo in slavo Marijino!

(Nadaljevanje na ovitku.)

Za življenje.

Pravice Cerkev in staršev glede vzgoje otrok. Nadškof zagrebški dr. Ante Bauer je spisal za 50letnico svojega mašništva spomenico, ki je splošne važnosti in pomenljiva vprav za sedanje čase. Med drugim se zlato-mašnik dr. Bauer dotakne tudi verskega pouka v šolah in piše: »Pojavili so se glasovi, ki nas silijo k opreznosti. Javno se je zadnjič naglašalo v nekaterih krogih, naj bi se veronauk odstranil iz šolskih učilnic, naj bi se prepovedalo vsako cerkveno nadzorstvo v šolah, skratka: izražala se je želja, da bi se ves šolski pouk izročil izključno lajkom. To je framasonsko prizadevanje, ki je v nekaterih državah že obrodilo žalostne posledice ter izzvalo borbe katoličanov.

Po božjem in naravnem pravu pripadajo otroci roditeljem. Z ozirom na to imajo starši skrb in neposredno pravico, da odločajo, kako se bodo njih otroci odgajali. Katoliška Cerkev, ki je od božjega Odrešenika dobila zapoved, da oznanja evangelij vsem narodom, se temu pozivu in tej pravici ne more odreči. Zato imajo katoliški roditelji in Cerkev pravico zahtevati, da se njihovi otroci vzgajajo po katoliških načelih... Isto pravico priznavamo tudi pravoslavnim in drugim po ustavi priznanim veroizpovedanjem.

Napraviti javno državno šolo, obvezno za vse državljane, v to šolo pa uvesti brezverskega duha, to je najstrašnejše nasilje nad vestjo katoliških staršev. Katoliški starši! Vaša ljubezen do otrok vas najbolje uči, kaj je otrokom koristno in kaj jim je nevarno. Vsakdanje skušnjé v vašem rodbinskem življenju vam kažejo, kako sveta vera blagodejno deluje, in kako nevarno je za otroke, če se odtujejo sveti veri.

Zato, predragi verniki, če bi nastopila resna nevarnost, da bi se šole odtujile naravnemu poklicu (ki je v tem, da naj vaše otroke vzgajajo versko), vas bomo pozvali, da se z združenimi močmi upremo, da to nevarnost zavremo.«

Pastirsko pismo zagrebškega nadškofa-zlato-mašnika je napravilo moččen vtis.

Razno.

Evharističnemu Kralju.

Vemo, da marsikoga zanima, koliko odmeva je našla prošnja za brezplačno izdelavo čipk za cerkveno perilo, priobčena v decembrovi »Bogoljubovi« številki. Zato poročamo. Prednjačijo Gorje nad Bledom. Prve so prevzele delo za albo, koretelj in še drobne čipke. Ena sama hiša je postavila pet delavk: gospodinjo in hčerke. Vič pri Ljubljani in Št. Peter v Ljubljani sta zastopana zelo častno. Izdelujeta isto kakor Gorje, le delavnih rok je še več. Št. Peter je že poslal čez 20 m krasnih tankih čipk iz št. 100. To bo lep okras za korporalije. Celo to prednost zahteva za se, da bo letos razstavil albo lastnega dela in lastnih stroškov. Kako radi mu to priznamo.

Odlično se je postavila Mar. dr. na Selu nad Kamnikom; prijavila je 15 delavk. Oglasile so se tudi družbenke iz Sostrega, iz Moš pri Smledniku; celo v Smartno pri Slov. Gradcu na Štajerskem in v Sp. Javorje pri Črni na Koroškem so odšle pošiljke z nitjo in vzorci. Tudi Mar. družba služkinj iz Križank v Ljubljani je poslala zastopnico. Precej je tudi posameznih gospodičen in učiteljic, ki so osebno prevzele delo. Značilno je, kako misli, dela in piše požrtvovalna žena: »Posljite vzoreček čipk, sukanec dam sama. Sem učiteljica, mati in gospodinja in imam kratko odmerjen čas. Nekaj bi pa le rada prispevala za čast božjo.« Ena župnija ne more kvačkati. V nadomestilo je poslala 59 Din za sukanec.

Dokler imamo toliko pridnih rok in taka požrtvovalna srca, se nam ni treba bati, da bi Gospod Jezus pri nas ne imel okrašenih oltarjev.

Tako je stanje sedaj, začetkom februarja. Upamo, da za letos še ni zaključeno. Velike Mar. družbe po ljubljanskih zavodih so že tudi obljubile, da poprimejo. Te in vse druge še željno pričakujemo.

Imenom bratovščine sv. R. T.:
V. Jerajeva.

ODGOVORI

Družbenica Ang. V. Ne moremo vseh svetnikov na platnicah opisati. Malo potrpite, saj bo itak Družba sv. Mohorja kmalu izdala življenje svetnikov za celo leto. Tam boste dosti zvedeli o svoji patroni. Pozdravljeni. — M. J. Pesmica priča o Vaši pobožni duši; oblika pa ni dobra. Ne moremo natisniti. Priloženih 10 Din smo oddali v dobre namene.

»Ni mi po volji slika na zadnji strani.« — Odg.: Slike in risbe med oglasi niso zaradi lepšega, marveč so le priporočila trdk in trgovin. Teža pa listi ne sprejemajo zastoj, ampak proti odškod-

nini, ki je tem večja, čimbolj je list razširjen, kar je umevno, ker se porabi več papirja in je uspeh tem izdatnejši. Če bi »Bogoljub« ne imel oglasov, bi ga ne mogli tiskati s tako bogato opremo za 20 Din. Skoraj vsi listi si danes pomagajo z oglasi, kar pride le v korist naročnikom, ker je vsled tega lahko naročnina nižja.

A. K.: Cerkev ukazuje za odpustke, naj verniki molijo v »namen sv. očeta«. Če molitev ni posebej določena, moli vsak, kar hoče. Ko bi kdo molil samo en očenaš po namenu sv. očeta, bi izpolnil pogoj in bi mogel dobiti odpustek, če je zadostil drugim zahtevam, ki so za posamezne odpustke predpisane. Za svetoletne odpustke pa veljajo posebni predpisi svetega očeta, ki se jih je treba držati, kakor so razglašeni. — Brezimnik. Pogum! Človeške slabosti nas spremljajo do groba; dovolj vzroka, da se ponižujemo in da se nekoliko založimo za zakladi, ki jih bomo s seboj nesli. — Dušno in telesno zapuščena. Čuditi se je, kako človeka prazen strah premoti! »Kaj bo spovednik rekel?« — Nič ne bo rekel, marveč vesel bo in srečen, ko bo zopet eno dušo iztrgal iz satanovih krempljev. Milost božja Vas kliče: dokaz je pismena spoved, ki ste jo poslali. Povejte vse to spovedniku, pa boste rešeni. Prosite ga in recite: »Gospod, pomagajte mi, da se iznebim nesreče!« ... Pomislite vendar, da spovednik čaka grešnikov, ne angelov, in da je take reči že neštokrat slišal. Skesanega grešnika Bog ne zavrže, spovednik pa mora posnemati ljubezen Kristusovo. S trdovratnim in nespokornim grešnikom je križ, o Vaši spokornosti in poboljšanju pa ni dvoma. Kar odkrito! O, kako boste potem potolaženi in mirni! V ta namen bomo molili.

DOBRE KNJIGE.

Nove pesmi na novo mašno besedilo — je uglašbil znani komponist Martin Železnik. Za mešani zbor nudi v skupnem zvezku 14 mašnih pesmi. Besedilo je sestavljen g. Gr. Mali. Cena partituri 32 Din, glasovi po 6 Din. Založila Jugosl. knjigarna v Ljubljani. — Železnik hodi svoja, nova pota. Na prvi posluh je marsikatera njegova kompozicija tako nenavadna, da človek z glavo zmaje; počasi se pa nekako sprijazni z novostjo. Druge so pa vmes, ki so kar priključive. V tej zbirki so št. 1, 2, 8, take, da se bodo gotovo udomačile; tudi št. 3, 4, 5, 6 so lahke in sprejemljive. Hvalevredno je tudi to, da smo vendar enkrat dobili nekaj vzorcev novega besedila, da bo vsaj nekaj spremembe.

Jugoslovanska knjigarna priporoča tudi tele dobre knjige:

L. Poulin: Na poti v večnost. Iz francosčine prevedla in izdala Marijina družba v ljubljanskem semenišču. Ljubljana 1917. Cena 12 Din, vez. 16 Din. Širom sveta znani francoski pisatelj Poulin nas v imenovani knjigi poučuje, kako je treba živeti, da ne zgrešimo cilja. Uči nas s Kristusom prenašati trpljenje, da bomo s Kristusom kraljevali v nebesih.

Anton Kržič: Osmero blagrov ali nauk o srečnem življenju. 2. izd. Ljubljana 1910. Cena 16 Din, vez. 26 Din. V preprostem, lahko umljivem jeziku pisana knjiga ima namen pokazati ljudem, kje je vir prave sreče. Treba jo je zopet in zopet prebirati, da se njena vsebina globoko vtisne v spomin in prenese v življenje.

Pozdrav iz domovine. Pismo vsem Slovencem, razkropljenim izven domovine širom sveta. Ljubljana 1925. Založil Jan Ev. Kalan. Cena 5 Din. Ta pozdrav je bil napisan pred par leti ob novem letu. Namen mu je, da bi naši ljudje tudi na tujem

ostali verni in pošteti. Kadar pišete svojim dragim v tuje kraje, priložite jim še ta Pozdrav, ki ne bo ostal brez koristi.

Vital Vodušek, *Pesmi*. Ljubljana 1928. Samozaložba. — Zbirka samih lepih globoko-občutenih verskih pesmi. Kot drugod, zlasti v Franciji, se tudi pri nas opaža vedno več zani-

manja za verske probleme, posebno še pri mlajših. In res bi bilo škoda, ko bi se tisti, ki imajo dar od Boga, na vse drugo prej spomnili kot Nani, ki jim je vse dal, in opevali vse drugo prej kot Njegovo ljubezen in dobroto. Vse v tej zbirki objavljene pesmi so kot glasnik, ki kaže pot za ubogim Frančiškom h Kristusu. Priporočamo.

Odpustki za mesec marec 1929.

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 7 dan.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jez.

5. Torek. Sv. Janez Jožef Kriški. P. o. istim kakor 9. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. Sv. Koleta. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajalo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 9. dan.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

9. Sobota. Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Torek. Sv. Gregorij. P. o. udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi.

17. Tiha nedelja. P. o. udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem.

19. Torek. Sv. Jožef. P. o.: a) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; c) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega »razširjanje; d) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. svete Družine; i) udom br. za duše v vicah; j) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

22. Petek. Marija sedem žalosti. Sv. Benvcnut. P. o.: a) tistim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. žalostne M. b. s črnim škapulirjem; c) udom br. za duše v vicah; d) udom br. sv. Družine; e) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; f) istim kakor 9. dan.

24. Cvetna nedelja. Tretjerednikom v. o. danes in vsak dan Velikega tedna.

25. Ponedeljek. Marijino Oznanjenje. P. o.:

a) udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; l) istim kakor 9. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Veliki četrtek. Sv. Janez Kapistran. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkvá; glej »Opombo« k 31. marcu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišljujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. zakrament; c) tistim, ki danes ali jutri obišejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine; f) istim kakor 9. dan. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velikega tedna, da se more svete zakramente prejeti v vsej osmini.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkvá; glej spodaj »Opombo«; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine; i) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec. — Tretjeredn. v. o.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkvá morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi; b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; f) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obišejo tolikrat, kakor da jih je pet; g) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčenamarij po namenu sv. očeta; h) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijina oltar; i) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; j) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugoslov. tiskarno: Karel Čeč.

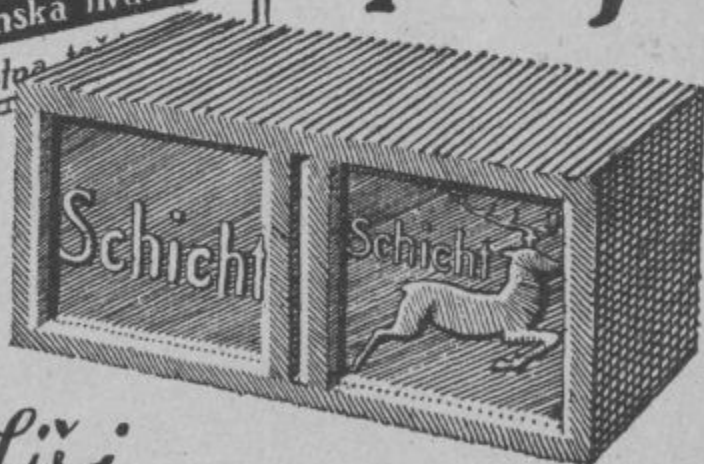

Schichtov

način
pranja

je

najboljši.

Namakaj z „ŽENSKO HVALO“,
izpiraj s **SCHICHTOVIM MILOM.**

priloga

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skabernè
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 140 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opremah.

Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

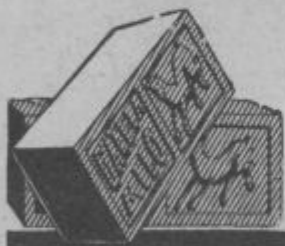
Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

A
L
G
A

A
L
G
A

Od očeta na sina prehajajo lepe hišne navade.

Naj bo tudi v Vaši rodbini ta lepa navada, da vse **revmatične bolezni, bodljaje, protin, išias** preprečite naglo in zanesljivo z domačim izdelkom „ALGA“.

„ALGA“ je najbolj znano sredstvo za **zobobol** ali **glavobol**, posebno, ako Vas trga v **zobeh** ali **glavi**.

„ALGA“ odstrani **omotico** in **slabostl**.

„ALGA“ Vam veliko pomaga pri vsakem prehladu (**influenca, hrip**) sploh pri vsakem nerazpoloženju, kjer se pojavi zvišana temperatura, kajti ako bolniku nekoliko nadržnete prsa, hrbet, roke in noge z „ALGO“, je bolnik kakor **prerojen, osvežen**, temperatura popušča, pojavi se lažje in zdravo spanje, lažje dihanje.

„ALGA“ je varuh Vašega zdravja.

„ALGA“ Vam bo najboljši prijatelj skozi celo življenje.

V vseh lekarnah in drogerijah 1 steklenica s točnim navodilom 16 Din. Ali pa naročite po pošti na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak 43.** 4 steklenice 77 Din, 8 steklenic 131 Din, 25 steklenic 320 Din. - Pišite po navodila, pošljemo Vam jih zastonj.

Precizne ure

Schaffhausen. Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Vi mečete
denar
skozi
okno

ako ne kupite **sukno, kamgarna, volnene, avilo, etamin** in druge **manufaktur** za

moške in ženske obleke edino v veletrgovini **STERMECKI, CELJE šte. 94**, kjer je izbira največja in cene najnižje. Ako ne morete osebno posetiti trgovine, pišite po tenik in vzorce.

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvi i. t. d.

Založništvo Herder v Freiburgu priporoča: **Der Volks-Schoh**, - molitvenik z nemškimi, deloma latinskimi besedilom. Obsega mašne molitve za nedelje in zap. praznike, kakor jih moli mašnik. Tudi razlaga je zraven. Cena 3'80 M. - Jako priporočljivo.

*Zarom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog

terpentínovo milo